MARGARET SUMMERTON

Tu ești norocul meu

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

– Este chiar aceasta, zise Marcia zâmbind, luând o scrisoare din teancul de pe biroul lui Raff. Se numește Poppy Piper și este pregătită să facă orice. Oricum, îl va amuza pe Noel.

– Doamne ferește! răspunse fratele ei, luând scrisoarea următoare.

Rămân la asta, mi se pare credibilă. O cheamă Gwendoline de Vere.

– Eu m-am decis la Judith Ware, zise Raff, mai amuzat decât ceilalți doi.

– De ce ? întrebă Marcia cu interes. Raff fusese împotriva acestei idei de la început.

– Are un scris lizibil, corect gramatical, și are o vârstă tocmai bună, replică el, iar sora lui făcu o grimasă.

– Probabil este un automat eficient care va face ordine pe aici, ne va spune tuturor ce avem de făcut și nu știu dacă-ți va conveni.

– Am crezut că ne interesează în primul rând eficiența, replică el cu blândețe. O secretară care nu știe ce are de făcut nu ne-ar fi de mare folos.

– Bine, dragul meu, dar tu o vei putea ajuta, zise Marcia ridicându-se în picioare și întinzându-se ca o pisică leneșă.

Raff o urmărea atent. Avea frumusețea tradițională și multe altele în plus, dar...

Fusese ideea lui Noel să transforme castelul Slyne, căminul elegant dar decadent al lui Raff, aflat în vestul Irlandei într-o casă de oaspeți care să aducă niște venituri, dar el suspecta că Marcia cu neobișnuita ei putere de pătrundere, odată ce fratele ei devenise director și ea își oferise serviciile, va încerca să conceapă propriile-i planuri de dezvoltare și el nu putuse s-o refuze. Căci era foarte greu s-o refuzi pe Marcia o dată ce începea ceva.

Și lucrase admirabil. Raff observase desigur, că frații Maules prin farmecul lor atrăgeau toți clienții. Chiar dacă oficial el era proprietar știa că felul lui de a fi nu are căldura necesară pentru ideea de moșier englez, și nici nu-i păsa prea mult de ce vor crede oaspeții săi despre el.

Nu-i plăcea casa plină de oaspeți care să joace cărți toată ziua, să lase mucuri de țigări și pete de cocteil pe mobilă, dar

presupuse că era mai bine decât să fie hotelul gol. Era ultimul din marea familie O'Rafferty de la Slyne, familie aflată acolo încă de pe timpul lui Cromwell, iar el, pe lângă că era ultimul descendent, nu avea soție, nici moștenitori, care să-i ducă numele mai departe.

– Arăți de departe ca un feudal, stăpânul castelului, observă Marcia.

– Care, probabil se întreabă din ce bani va plăti barul hotelului, adăugă fratele ei râzând.

– Un bar la Slyne, pufni Raff, iar Noel se așeză mai bine în scaun.

– Nu fi învechit, bătrâne. Să fim serioși, asta ne cere clientela americană, barul.

– Scuze, zise Raff, dacă tot mi-am comercializat singura proprietate, nu-mi pot permite să fiu și țâfnos, observă el.

– Toți irlandezii sunt țâfnoși, răspunse Noel, dar nu-ți face probleme. Oaspeții se așteaptă la o atitudine de mare senior, care să dea culoare cadrului. Se mai așteaptă desigur, și la proverbiala căldură națională și la spiritul proverbial, dar de asta mă ocup eu.

Marcia nu mai adăugă nimic, ci rămase privindu-l pe Raff printre gene, întrebându-se ce o provoca la acest bărbat. Era slab și înalt ca și fratele ei, dar nu avea eleganța lui Noel; sau poate asta în sine era o atracție. Avea ceva dur în trăsăturile bine conturate, dar de o frumusețe aparte. Era ușor grizonant

și asta la numai treizeci de ani. Ochii lui reci o scrutară o secundă.

– La ce te gândești, Marcia? o întrebă el. Nu crezi c-am făcut o alegere bună? Pare să aibă toate calitățile necesare unei secretare. Secretară? Gândurile ei fuseseră atât de departe de acest subiect care-i adusese împreună în această după-amiază de februarie, în biroul lui Raff, încât fu puțin descumpănită.

– O, da, ai ales-o pe Judith, care scrie lizibil și știe și ceva stenodactilografie. Ce vei face? O angajezi pe o perioadă de verificare?

– Cred că da.

– Cu toate astea, nu pari prea entuziasmat. Tu ai avut ideea de a da acel anunț la ziar.

– Așa este. Dacă o angajez pe această miss Judith Ware, te degrevez de o parte din lucrări.

– Slavă Domnului! exclamă Marcia. Eu bat la mașină cu un singur deget și oricum, nu cred că am calitățile unei secretare. Cu toate acestea, nu pot spune că nu-mi doresc să fi ales o alta; pe Poppy Piper, de pildă. Noel se va plictisi teribil cu cea aleasă de tine.

– Asta rămâne de văzut; oricum, vreau să-ți reamintesc că nu o angajez pentru ca Noel să nu se plictisească.

"Dragă miss Ware" începu Marcia." Ca răspuns la scrisoarea dumitale din 10 aprilie....

***

În zilele care urmară, Raff se apucă și mai serios de muncă, regretând deja c-o angajase pe miss Judith Ware. Clienții care soseau la Slyne plăteau destul de consistent pentru privilegiile care li se ofereau. Atunci când Raff se simțea călcat pe nervi de prezența lor, își amintea că-i aduceau beneficii importante; refacerea lambriului din saloane, instalații sanitare noi, angajarea muncitorilor care să se ocupe de parcul castelului. Locul era o ruină acum, fiind lăsat mult timp în paragină. Întorcându-se din frevcentele sale verificări, el se oprea adesea ca să privească acel castel impunător, pajiștile, și considera clienții ca pe niște persoane trecătoare, oricum deranjante, dar fără a căror prezență păstrarea castelului Slyne ar fi imposibilă. Iubea din toată inima acest castel, iubea pământul pe care se afla și pentru asta suporta orice, chiar și disconfortul pe care-l creau vizitatorii.

Uneori, se gândea la Kathy, amintindu-și tinerețea și voioșia ei , dragostea ei de viață, râsul ei cristalin, sau chiar lacrimile pe care le-ar fi vărsat dacă ar fi văzut că acum existau străini în castelul visurilor ei. Apoi, Raff își ridica privirea spre Slieve Rury, acel pisc acoperit mereu de nori.

– Ai vreun gând anume? îl întrerupea Marcia de obicei, sau ai ochi doar pentru solul roditor al strămoșilor tăi?

Răspunsul lui era evaziv de obicei, dar Marcia știa că odinioară existase Kathy, care-i readucea gândurile la lucrurile obișnuite ale vieții, că acum Slyne devenise o barieră de protecție între el și restul lumii.

Marcia avu oricum probleme ca să convingă restul personalului că noua secretară pe care o angajaseră va aduce beneficii castelului Slyne.

Personalul permanent consta acum din Mary Kate, bucătăreasa care în tinerețe fusese dădaca lui Raff, Timsy, ordonanța care făcea cizmele invitaților, sau chiar mai multe și tânăra Rosie Boyle, adusă de la fermă.

– Ce să facă o secretară, miss Maule? întrebă Mary Kate, care nu fu prea impresionată când i se răspunse că Marcia avea alte sarcini.

– Diverse, răspunse Marcia. Să bată la mașină, să țină registrele...

– Mă gândeam să-i dăm Oak Room, acolo instalația sanitară este relativ bună și asta înseamnă că o vom scuti de a -și încălzi singură apa, interveni Noel.

– Poate să stea și într-o cameră cu mai puține pretenții, iar dacă vrea apă caldă se poate duce să-și aducă singură, bombăni bucătăreasa.

– Este doar apă rece.

– Dacă vrea apă caldă, se poate duce la Timsy să ia din cazanul care stă permanent pe foc.

– Observ că o consideri un fel de servitoare, Mary Kate, remarcă Marcia. Apoi se întoarse spre Raff: te duci s-o iei de la gară?

El se încruntă.

– Nu, cred că te vei duce tu. Eu voi avea o zi plină. Și, de fapt, n-am nevoie chiar acum de serviciile unei secretare.

– Dar vei avea când începe sezonul și vor apărea acei americani bogați, spuse Marcia ușor amuzată. Dar cine știe, poate nici nu va rămâne aici. Mary Kate i-a dat o cameră cam umedă și fără apă caldă.

– Începe să-mi pară rău deja pentru această biată miss Ware, interveni Noel. Cum s-o recunosc la gară, dacă mă duc eu s-o iau?

– O vei recunoaște foarte ușor, zise sora lui. Nu prea coboară lume în gara asta de obicei. O vei recunoaște pentru că este o englezoaică înaltă, greoaie, cu picioare mari și părul strâns la spate într-un coc.

Probabil are și ochelari. Oricum, n-o invidiez pe biata fată că va trebui să lucreze cu Raff când are una din indispozițiile sale.

Noel nu se grăbi să plece spre gară. Și el era adesea plicitisit, ca și Marcia de altfel, mai ales între sezoane, când erau foarte puțini oaspeți.

Se gândi oricum după ce porni spre gară că va verifica dacă această nouă secretară era o tânără inteligentă; dacă va mai aștepta pe peron când va ajunge el la gară, în loc să se ducă așa cum ar face orice englezoaică să bea o ceașcă de ceai undeva.

Peronul gării era gol. Nu era zi de piață, așa că nu existaseră probabil nou-veniți. Noel se plimbă pe lângă biroul șefului gării unde presupuse că s-ar putea aciua acea creatură de secretară. Și chiar așa era. Ea se afla deja la masa șefului gării, bând dintr-un pahar cu whisky. În jurul ei se aflau bătrânul Mick, îngrijitorul gării, și Patsy Keller, hamalul.

– Ei bine, se pare că aveți o mică petrecere aici; mă pot alătura?

– Sigur că da, îl invită Mick. Ai venit târziu, dar și trenul a avut întârziere. Nu trebuia să lași o tânără să te aștepte, mai ales după ce-a traversat Irish Sea și nu se simte prea bine. Ți-a fost rău, miss? o întrebă.

– Nu, răspunse fata. Dar mi-a fost foarte frig.

Noel o privi ; era tânără, nu părea să aibă cei douăzeci și șapte de ani, avea un chip ingenuu, era ușor pistruiată, cu părul roșu, natural.

– Sunteți cumva miss Judith Ware? o întrebă cu o politețe malițioasă.

– Da, sunt Judy, răspunse ea. Dumneavoastră sunteți domnul O'Rafferty?

El o privi lung, observându-i ochii mari, verzi, gura cu buze generoase, frumos conturate.

– Nu sunt O'Rafferty, răspunse el, întrebându-se ce impresie îi va face această tânără Marciei. Sunt Noel Maule, directorul hotelului. Mergem, sau mai vrei să te odihnești puțin? Ea îl privi pe șeful gării.

– Este adevărat?

– Sigur că da, răspunse omul. Doar nu te așteptai să fii întâmpinată la gară chiar de domnul O'Rafferty?

– Nu, sigur că nu, răspunse ea privind în jur cam nesigură. Apoi îi mai aruncă o privire lui Noel. N-ar fi mai bine să mergem, domnule Maule? spuse ea.

– Desigur, răspunse Noel. Vei fi surprinsă de ce vei găsi la Slyne, adăugă el, întrebându-se la ce surprize s-ar putea aștepta din partea acestei fete.

– De ce?

– Ei bine, scrisoarea ta nu dădea prea multe indicii despre felul cum ești în realitate. Cam câți ani ai?

– Douăzeci. Este prima mea slujbă și am considerat că aș avea mai multe șanse, dacă afirm că sunt mai mare cu șapte ani.

– Douăzeci și șapte de ani! N-ai exagerat un pic?

– Șapte este numărul meu norocos, l-am adăugat la vârsta mea reală, adăugă fata. Dar ce importanță are vârsta unei secretare?

– Nu prea contează, dacă este eficientă. Ești o secretară eficientă, miss Ware?

– Foarte. Aveam cea mai mare viteză la dactilografiere.

Noel o mai privi odată, ca să nu piardă nici un aspect al frumuseții ei. Fata privea mereu pe geam, de parcă voia să se bucure de tot ce vedea. Numai când ajunse la Slyne entuziasmul îi pieri.

– Am crezut că este un castel adevărat, cu pod care se ridică și tot restul...

– În Irlanda, fiecare moșie se autointitulează castel, îi răspunse Noel. Dar Slyne este un loc special.

Fata îi studie chipul atrăgător cu oarecare curiozitate. Părea mult prea frumos să fie adevărat. Părea o stea de cinema, cu părul lui negru, cârlionțat.

– Ești afemeiat, domnule Maule? îl întrebă ea cu multă seriozitate.

El ridică din sprâncene și-i răspunse indulgent:

– Ce experiență ai cu bărbații afemeiați, miss Ware?

– Nu sunt chiar o nevinovată, răspunse ea calm. Tinerele care circulă prin Londra singure au destule ocazii să se confrunte cu această specie.

– Nu știu ce se va face domnul O'Rafferty cu tine.

– De ce? Este un afemeiat?

– O, nu, nici vorbă! Din acest punct de vedere ești în deplină siguranță.

El nu sesizează diferența dintre secretară și mașina ei de scris.

– Oh! Nu pare prea interesant.

Noel zâmbi, întrebându-se de ce simțea această atracție neobișnuită față de tânăra cu părul roșu, atât de neinhibată.

Când ajunseră la castel, Noel care nu-i făcuse nicio impresie fetei, observă că asupra Marciei aceasta avu cu totul alt efect. Noel observă amuzat timiditatea care o cuprinse imediat pe fată când se confruntă cu grația și experiența Marciei.

Marcia îi oferi un exemplu de ospitalitate, făcând-o pe Judy să se simtă imediat în largul ei.

– Nu este o companioană bună, remarcă Marcia, după ce o conduse pe Judy spre camera ei.

– Să nu-ți închipui că nu este vorbăreață, o opri fratele ei. Abia am reușit să răspund la întrebările ei pe drum. Cred că s-a simțit complexată de tine, draga mea, îi spuse Noel.

– Adevărat? Poate că era obosită de pe drum, biata de ea. Nu știu dacă Raff o va angaja.

– De ce nu?

– Păi nu cred că este ceea ce aștepta el. Este prea tânără și are părul roșu.

El ridică din sprâncene.

– Părul roșu nu este un handicap, draga mea. Iar ea mi-a promis eficiență.

– Iar eu, dragul meu frate, cred că-ți cam place această domnișoară, râse Marcia. Nu știu dacă și lui Raff... Are treizeci și șase de ani de acum și nu-i plac ingenuele. Oricum, el a ieșit din adolescență.

– Cine a ieșit din adolescență? întrebă Raff din cadrul ușii.

– Tu, despre tine vorbim. De fapt, vorbeam despre secretara ta, nu este deloc ce așteptam, prea tânără și cam imatură.

Raff se încruntă.

– Douăzeci și șapte de ani înseamnă maturitate, zise el.

– De fapt, are doar douăzeci și este la prima slujbă.

– Dumnezeule, aici nu este o grădiniță! Ar fi mai bine să scăpăm de ea.

– Nu fără un interviu, dragul meu. A, iat-o. Fii tolerant, totuși!

Judith apăru pe scară, făcând pauze destul de dese.

Marcia ridică privirea intrigată. Fata se schimbase într-o rochie închisă la culoare care o făcea să pară foarte zveltă, iar părul roșu și-l pieptănase spre spate.

– Vino, miss Ware, zise Marcia cu blândețe. Acesta este domnul Rafferty, pentru care vei lucra.

Marcia urmări nu fără curiozitate întâlnirea celor doi și simți oarecare simpatie pentru Judy, pentru că Raff nu veni spre ea să-i întindă mâna, ci rămase în fața șemineului, cu mâinile în buzunare, studiind-o.

-Domnule Rafferty, zise Judy, întinzându-i mâna.

Chipul lui păru impasibil, dar ea avu impresia că este privită cu oarecare ostilitate. Deși el luă mâna întinsă și murmură o formulă de bun– venit nu dădu semne că ar agreea prezența ei.

Judy clipi de câteva ori, neștiind ce să facă, observându-i privirea rece și detașată. Ochii cenușii, dar fără pic de căldură...

– Ai părul roșu? zise Raff ceea ce sună ca o acuzație.

Judy roși ușor; părul fusese întotdeuna o problemă pentru ea încă din copilărie, când fusese gratulată cu porecle gen" morcov " sau ginger" dar i se păru o lipsă de politețe că domnul Rafferty o comentă atât de direct în fața străinilor.

– După cum veți constata, culoarea părului nu-mi afectează eficiența, domnule Rafferty, îi spuse ea și observă că reușise să-i aducă zâmbetul pe buze.

– Bine zis! exclamă Noel, iar Marcia se ridică și porni cu mersul ei grațios ca de pisică spre hol.

– Nu prea o faci pe miss Ware să se simtă bine aici, dragul meu, remarcă ea. Mă duc să fac un ceai. Mary Kate cred c-a uitat de noi. Ia loc, miss Ware, și nu pune la inimă felul de a fi al lui Raff. De fapt, ar fi bine să-ți pui servitorii la punct. Timsy nici măcar n-a avut grația să se ofere să aducă ceaiul.

– Probabil nu era îmbrăcat pentru musafiri, replică Raff cu chipul lui imperturbabil. Timsy este un om cu bun-simț.

– Este leneș și cred că-i cam place să bea, îl contrazise Marcia. Toate femeile de la bucătărie au plecat deja?

– Nu știu, nu le-am verificat, răspunse Raff, observând că secretara îl cerceta intrigată.

– Probabil îți închipui că acest castel este foarte prost administrat, miss, observă el. Dar sunt sigur că vizitatorii noștri au fost serviți.

– Aici? întrebă Judy cu interes, făcând un semn cu capul spre ușile închise de unde răzbăteau glasuri.

– Da, acolo, răspunse Raff. Acum sunt puțini oaspeți, dar după câteva zile, după ce mi-a spus domnul Maule, vor veni americani bogați, industriași din Midlands, scriitori și stele de cinema. Cu toate acestea, mă îndoiesc că este atât de bine să-ți pui casa la dispoziția unor străini, care pot constitui un motiv permanent de iritare.

– Raff, interveni Marcia, să n-o facem pe miss Ware să regrete călătoria lungă pe care a făcut-o până aici.

– Îmi pare rău, zise Raff. Tocmai am primit observații pe care în mod normal ar trebui să le primească altcineva, apa nu este destul de caldă, paturile n-au fost corect făcute. Ar fi mai bine să mă însoțești în birou, miss Ware ,să-mi răspunzi la câteva întrebări.

Judy se ridică ascultătoare, dar nu se sfii să spună:

– Am răspuns la toate întrebările în scris, domnule.

Raff o privi cu duritate.

– Mi-ai spus o minciună și poate mai sunt și altele, replică el cu duritate, iar ea îl urmă supusă spre birou.

– Biata fată! oftă Marcia. Raff este hotărât să n-o angajeze, după cum văd.

– Mi se pare că seamănă cu Kathy, observă fratele ei.

– Prostii! zise Marcia cu oarecare vehemență. Kathy era blândă, frumoasă, adorabilă, cu acei ochi de pisică. Fata asta este prea slabă și iute. Nu cred c-ar rezista prea mult fără să-i spună lui Raff ce gândește.

Judy începuse să ajungă cam la aceeași concluzie, privindu-și posibilul angajator peste birou. Acesta se așezase, fără ca ei să-i ofere un scaun, iar ea rămăsese în picioare anticipând nervoasă ce va urma.

– De ce ai mințit în privința vârstei? o întrebă el fără altă introducere, iar ea îi răspunse așa cum îi răspunsese și lui Noel:

– Șapte este cifra mea norocoasă, am adăugat-o la vârsta mea reală.

– Așadar, ai douăzeci de ani. Ce alte neadevăruri mai sunt în această scrisoare?

– Nici unul, așa cred.

– Dar nu ți s-a părut firesc să menționezi că este prima ta slujbă?

– N-am fost întrebată. Mi s-au cerut referințe de la colegiu și acelea sunt foarte bune.

– Posibil, dar nu ai experiență.

– Nici în privința asta n-am fost întrebată. Și de fapt, pot învăța tot ce trebuie imediat.

– Adevărat? Ei bine, să vedem cu ce viteză o vei face. Mașina de scris este acolo.

Când Judy îi întinse scrisoarea dactilografiată, el admise că nu era chiar rău.

– Păcat, ai fi putut fi de folos.

– Ce vreți să spuneți prin acest păcat?

– Vei primi o sumă cu care te vei putea întoarce de unde ai venit; mă tem că nu ești potrivită pentru Slyne.

– Dar de ce? Ați spus că sunt bună la dactilografie. Și de fapt, am dreptul să cer să mi se spună unde am greșit! Judy simți că va izbucni în lacrimi. De ce vă displac atât de tare, domnule O'Rafferty? continuă ea pe un ton mai calm.

– Cum mi-ai putea displace fără să te cunosc, miss Ware? replică el evaziv.

– Poate să vă displacă cineva de la prima vedere? Nici dumneavoastră nu mi-ați făcut o impresie prea bună, dacă tot vine vorba, adăugă ea fără să se mai gândească.

– Îmi imaginez că nu, admise el. Dar n-am nimic personal cu tine, draga mea.

Judy era obosită și dezamăgită, și dintr-o dată se înfurie. Ce drept avea acest individ să i se adreseze astfe?

– Ba cred că da! izbucni ea. Nu v-a plăcut culoarea părului

meu, este adevărat că nici mie nu-mi place, dar ce să fac, să-l vopsesc negru? Dar asta nu este un motiv ca să respingi pe cineva.

– Presupun că nu. Pari însă a avea un temperament pe măsura culorii părului. Îți voi scrie o scrisoare de recomandare pentru a te ajuta să obții o slujbă, bine?

– Cum mă puteți recomanda fără să fi văzut dacă sunt corespunzătoare? protestă ea, moment în care Raff observă că fata era obosită și lupta cu lacrimile.

– Chiar ai vrut să lucrezi aici? o întrebă.

– Da, sigur c-am vrut. Voiam atât de mult să văd Irlanda!

El zâmbi, apoi o întrebă cu o curiozitate pe care n-ar fi vrut s-o manifeste față de ea:

– Ce vei face la întoarcerea în Anglia? Adică, unde locuiești cu familia ta?

Ea lăsă ochii în jos, nevrând să-i satisfacă o curiozitate trecătoare.

– N-am familie, spuse. Am trăit într-o casă de copii.

– Bănuiesc că nu te-ai simțit niciodată acasă acolo.

– Cum s-o fi făcut? răspunse ea și privirea ei străbătu cu nostalgie castelul în care se afla, pe care-l putea numi casa lui.

– În acest caz, avem o problemă comună, zise el fără urmă de ironie de data asta.

Nici mie nu-mi place să-mi văd casa transformată într-un hotel.

– Este oricum mai bine decât să trăiești în casa altuia, replică ea cu blândețe, iar el se ridică brusc în picioare.

– Poate, zise scurt. Ei bine, miss Ware, poți rămâne aici o săptămână, ca invitata mea, desigur. Consider că asta ar fi o mică recompensă pentru drumul făcut până aici. Ce spui?

Judy se ridicase și ea. Bărbatul din fața ei îi oferea ca un angajator obișnuit o săptămână de vacanță în schimbul respingerii fără temei, dar cu toate acestea o dezamăgise.

– Mulțumesc, domnule Rafferty, mi-ar plăcea să stau aici o săptămână, pentru că oricum nu mai am camera de la cămin, dar nu în aceste condiții. Aș prefera să fac munca de secretară, până vei găsi pe cineva potrivit. El o privi cu oarecare curiozitate, observându-i chipul, care, la douăzeci de ani n-ar fi trebuit să fie marcat de suferință. Probabil nu era conștientă că în ochi i se putea citi reprosul.

– Ești un amestec ciudat, miss Ware, îi spuse sec. Dacă ai fi avut douăzeci și șapte de ani cum ai spus, dacă ai fi fost înaltă și costelivă, cu coc, poate lucrurile ar fi stat altfel.

– Așadar, pot rămâne o săptămână, așa cum am spus în condițiile mele? îl întrebă ezitând.

– Presupun că da, răspunse el privind-o oarecum iritat. Deși nu cred că voi găsi să-ți aduc ceva potrivit de făcut.

– Și atunci, de ce ați anunțat postul de secretară? îi răspunse ea cu o logică rezonabilă, dar el păru obosit de interviu și se îndreptă spre ușă.

– A fost ideea Marciei, replică vag. Nu poate face față la volumul mare de acte, așa susține și dactilografiază cu un singur deget. Eu... la fel. Probabil că nu sunt menit să conduc un astfel de loc, miss Ware.

El ieși din încăpere, lăsând-o nedumerită. Acoperi mașina de scris, aranjă hârtiile pe birou și stinse luminile.

Scutură din cap de câteva ori pentru a-și îndepărta o șuviță rebelă. Mâine și în zilele care vor urma, va încerca să-și întipărească în memorie tot ce va putea despre aceste locuri și va duce cu ea înapoi, în Anglia, aceste amintiri într-un cămin la fel de neprimitor, la o muncă de rutină într-un birou oarecare. Era, așa cum spusese tatăl ei, nepotrivită pentru viața la oraș.

Capitolul 2

Se trezi a doua zi cu Marcia la capul ei; îi adusese o tavă cu ceai. Se ridică încurcată din somnul ei profund datorat epuizării, simțindu-se stânjenită din pricina acelei elegante Marcia.

– Te rog, miss Maule, nu sunt obișnuită cu astfel de tratamente, protestă ea rușinată, dar Marcia așeză tava pe noptieră cu un zâmbet încurajator și se așeză pe marginea patului.

– Este prima ta zi aici; n-aș fi facut asta pentru servitori, desigur. Ne confruntăm cu o lipsă acută de personal, continuă Marcia. Când va începe sezonul, va trebui să facem angajări.

Judy întinse mâna spre cana cu ceai. Argintăria cu patină, feliile subțiri de pâine prăjită și untul o făcură să se simtă importantă și răsfățată, dar spuse cu regret:

– Domnul Rafferty consideră că nu sunt potrivită pentru slujbă.

– Prostii! replică Marcia. Raff era prost dispus. Păcat că ai părul roșu.

– De ce? Cine -și alege secretara după culoarea părului?

-Raff are ideile lui... știi, cândva a existat aici o fată cu care voia să se căsătorească.

– Avea părul roșu?

– Cred că da, eu n-am văzut-o.

– Dacă este atât de sensibil la problema asta, ar fi trebuit să menționeze în anunț că nu sunt acceptate concurentele cu părul roșu. De ce nu s-a căsătorit cu ea?

– Fata a murit.

– O, zise Judy, îmi pare rău.

– De ce ți-ar părea? Raff a fost destul de dur cu tine aseară. De unde era să știi că a asociat culoarea părului tău cu ceva nefericit?

– Și încă îi mai pasă? întrebă Judy.

– Nu știu, răspunse Marcia, cam fără chef. Ceea ce s-a întâmplat a avut loc cu câțiva ani în urmă. Uite ce este, draga mea; aș vrea să rămâi. Eu și fratele meu vrem să punem locul acesta pe picioare, și avem nevoie de ajutor. Pari o tânără necomplicată, drăguță, și cred că slujba asta ți se potrivește. Fratele meu te place foarte mult.

Marcia realiză imediat că folosise o abordare greșită.

Judy îi răspunse politicos:

– Domnul O'Rafferty mi-a spus foarte clar că nu mă acceptă și cred că el are ultimul cuvânt.

– Sigur că da, spuse Marcia cu grație.

Miss Judy Ware nu se lăsa înșelată de micile ei complimente. Se întrebă dacă nu cumva fratele ei Noel o curtase pe fată și fusese respins, și-i zâmbi lui Judy care, încă în pat, începuse să mănânce pâine cu unt și să-și bea ceaiul. Cei doi bărbați nici nu știau ce potrivită era această fată pentru ceea ce urma să facă! Era prea lipsită de experiență pentru a ridica pretenții și prea dornică să se remarce ca să refuze acele o mie și una de sarcini pe care i le rezervase ea.

– Sper că rămâi aici, Judy? Nu te superi că-ți spun astfel, dar simt că ne-am putea înțelege bine.

– Miss Maule, vă mulțumesc foarte mult. Sigur c-aș dori să rămân, dar domnul O'Rafferty...

– Lasă-l pe domnul Rafferty, o să rezolv eu cu el, răspunse ea cu un zâmbet plin de subînțeles. Chiar dacă este șeful, poate fi convins că nu ia cele mai bune decizii.

Judy se ridică fericită din pat se îmbrăcă în viteză și coborâră amândouă, conștiente de privirile pe care oaspeții castelului le aruncau.

Noel care le văzu venind spre el se ridică și le invită la masă, nu fără a-i arunca o privire plină de admirație lui Judy. Fata nu ezită să mai servească o dată micul dejun.

– Cerule! exclamă Marcia. Cum poți mânca atât?

– Simplu. Îmi este foame, răspunse Judy. Și mai ales pentru că la căminul unde am stat nu ne dădeau mâncare ca asta.

– Unde este Raff? întrebă Marcia, ca să schimbe subiectul.

– A plecat la Casey, ca să mai aducă provizii. S-a mai anunțat un cuplu în seara asta, iar Knockferry nu livrează până mâine.

– Uitasem. Vorbești despre perechea în luna de miere, nu? O, am uitat să verific dacă Mary Jane a pus untul la congelator.

Marcia stinse țigara și ieși din salon.

– Ești uimită? o întrebă Noel pe Judy.

– Nu, răspunse ea. Mă miră câte sunt de făcut, ca să faci să meargă un hotel ca acesta. Domnul Rafferty lasă totul în seama voastră?

– Ei, nu chiar totul. Iar Raff, chiar dacă nu este foarte interesat de proiect, este totuși șeful nostru.

– Fără îndoială, numai că mi se pare straniu...

– Ce ți se pare straniu?

– Nu știu, nu am experiență cu astfel de lucruri.

– Dar vei lucra alături de noi și va fi bine.

Judy se încruntă.

– Nu știi că n-am obținut slujba?

– Ba eu cred c-ai obținut-o, replică el amuzat.

L-ai surprins pe Raff, dar Marcia va rezolva treburile. Acum o să te duc să-ți arăt Slyne.

Dar ea nu-l mai așteptă pe Noel să se elibereze ca s-o conducă. Voia să vadă totul singură. Cutreieră încăperile mari, examinând cu interes mobilierul stil, apoi ieși afară, deși ploua slab, să se bucure de prima ei întâlnire cu acest ținut nou.

Alergă pe malul lacului și zări mult prea târziu cum trage la mal barca la care vâslea Michael O'Rafferty. Ar fi fost deplasat să se retragă acum, așa că merse până la capăt să-l aștepte.

– Cu ce să vă ajut, domnule O'Rafferty? strigă ea.

– Cred că nu știi nimic despre bărci, dar mă poți ajuta cu proviziile pe care le-am adus. Uite, prinde!

Îi aruncă un pachet, pe care ea îl prinse fără prea mare dificultate. Apoi pe al doilea. Al treilea însă căzu pe nisip și începură să râdă amândoi.

– Mai bine așteaptă să ancorez barca. Musafirilor noștri nu le-ar plăcea prea mult dacă sticlele cu whisky s-ar duce pe fundul apei.

Părea cu totul altfel în dimineața aceasta, se gândi Judy; sau poate, la fel ca ea, uita formalismele imediat ce se depărtă de castel. Îmbrăcat în pantaloni pescărești și pulovăr nu mai arăta ca acel scorțos stăpân al Slyne-ului. Noel, cu eleganța lui studiată, părea mai potrivit în acest rol.

– Ei, ce zici de Emerald Isle? o întrebă.

– Este frumoasă, fără îndoială, dar ciudată și diferită de orice am văzut, spuse ea cu sinceritate.

– Este ținutul de dincolo de civilizație, cum ar spune Marcia și Noel. Dar curând te vei sătura de civilizație, dragă Judy. Noi aici nu dansăm, nu mergem la cinema, nu avem chinezării...

– Ce viață credeți c-am dus până acum, domnule O'Rafferty? Nu sunt obișnuită să stau la taclale la cafenea, iar dansul nu mi se pare prea interesant, dacă nu am un tânăr atrăgător alături de mine.

– Și ai avut?

– Nu, dar nici nu sunt o fire prea romantică...

– De ce nu? Toate tinerele...mai ales cele cu părul roșu....

Ea făcu un gest cu mâna, zâmbind.

– Cred că acea concepție romantică la care vă gândiți nu include sentimentele. O, dar aici turiștii vin aici pentru culoarea locală, pentru spiriduși și zâne.

– Poate ai dreptate, spuse el. Ar fi mai bine să pornim spre casă cu articolele pe care le-am adus.

Se duseră înapoi la barcă să descarce și ultimele cutii. Deodată, Raff se opri s-o privească pe fata care muncise din greu alături de el.

– Mi-a făcut plăcere să vă ajut. Și apoi, am fost invitată să rămân câteva zile aici, ca să fac ce cred eu de cuviință.

– Se vede că ești încăpățânată, miss Ware. Dar ce-ai zice să vezi puțin din zona asta chiar după– amiază? Doar nu te vom trimite înapoi în Anglia fără să fi văzut toată moșia Slyne.

– Singură?

– Nu, cu mine. Asta dacă nu cumva ai primit oferta lui Noel. Recunosc, el este o companie mai potrivită.

– Nu, n-am acceptat nicio invitație, răspunse Judy foarte hotărâtă.

– Nu-ți place Noel? o întrebă curios. Nu există tânără care să nu-l placă.

– Nu-mi plac bărbații care plac tuturor femeilor, replică ea, observând că el zâmbea.

– O să te duc prin trecătoarea Slyne, să-ți arăt priveliștea. S-a oprit ploaia și cerul pare să se limpezească. Ne-am putea opri la fântâna dorințelor, dacă dorești.

– Se împlinesc dorințele exprimate aici?

– Nu știu, miss Ware, îi răspunse el cu indulgența cu care i-ar fi răspuns unui copil.

– Prietenii îmi spun Judy, zise ea, dar el nu mai zise nimic, ci ridică cu grijă cutiile cu sticlele de whisky pe umăr.

Noel se afla deja la bar servind băuturi clienților, când ajunse Raff cu cutiile de wisky și le puse pe podea.

– Ar fi fost mai bine să-mi fi dat o mână de ajutor, îi spuse Raff.

Noel zâmbi.

– Dragul meu, am fost destul de prins cu barul. Și n-aș fi putut să car pachete prin ploaie în costum. Judy, tu pari destul de udă, draga mea. Uite ceva, ca să te încălzești.

Marcia li se alătură solicitând un cocteil.

– Am invitat-o pe miss Ware să bea ceva cu noi. Este invitata mea.

– Dragă Raff, sper că nu vrei să reiei căutarea unei secretare de la început refuzând-o s-o angajezi pe miss Ware? Între timp, hârtiile se adună, iar eu nu mai fac față.

– Chiar așa de multe sunt?

– Dacă te-ai uita în fiecare dimineață pe corespondență și nu mi-ai lăsa-o mie în seamă, ai fi văzut.

– Nu vei reuși să înfrângi rezistența unui Rafferty, draga mea, o liniști Raff. De fapt, ce te supără?

– Totul. Servitorii nu-și văd de treabă, cuplul de tineri căsătoriți s-a supărat foc că Raff n-a fost aici să-și ia rămas-bun când au plecat și toate acele scrisori! Nu ne putem descurca fără o secretară, Raff.

Juddy nu se simțea prea confortabil auzind cum Marcia îl forța pe Raff s-o angajaze.

Nu voia ca acesta să se simtă constrâns cumva. Ea se simțea bine ca musafir pentru câteva zile, și-ar fi vrut să continue explorarea moșiei din jurul castelului. Deodată, se trezi exclamând:

– Ce lucruri frumoase sunt aici, domnule Rafferty!

Păcat că această reproducere n-a fost mai bine realizată, pentru ca să nu se vadă diferența. Mă refer la acestă măsuță cu încrustații.

Cei doi frați înghețară.

Raff însă îi spuse cu indulgență:

– Nu există imitații în acest castel, miss Ware. Tot ce este aici a aparținut de generații familiei noastre.

– O, nu vreau să fiu considerată lipsită de tact, dar, puteți vedea și singuri. Comparați încrustațiile de la aceste două măsuțe. Cea de a doua a fost făcută recent, și destul de stângaci.

– Te înșeli, miss, n-am cumpărat mobilă de când am preluat castelul, n-a fost nevoie.

Judy simți cum roșește. Frații o priveau intrigați , iar Raff, deși îi vorbise calm, o făcuse să se simtă ca și cum ar fi încălcat bunele maniere.

– Termină băutura, miss Ware, spuse Noel.

– Mulțumesc, spuse ea, și să știți că nu m-am înșelat.

– Dar cum poți așa de sigură, draga mea? o întrebă Marcia.

– Știu câte ceva despre restaurare; tata a avut un magazin de antichități. Se făcu tăcere și Judy observă privirile pe care cei doi frați le schimbară. În schimb, Michael O'Rafferty o privea ușor amuzat.

– Ești o tânără neobișnuită, miss Ware, îi spuse el, zâmbind. N-ar fi fost mai bine să persiști în domeniul

antichităților, decât să faci cursuri de secretariat, care prin comparație par cam neinteresante?

– Desigur, răspunse Judy, dar a trebuit să și trăiesc din ceva. Și întrucât tata nu mi-a lăsat o afacere, a trebuit să-mi câștig existența. Mulțumesc oricum pentru băutură. La ce oră vreți să începem după-amiază, domnule Rafferty?

Raff observă că frații Maules o priveau oarecum ostil pe Judy, din cauza afirmației făcute.

– Pe la două și jumătate, îi răspunse.

***

Judy porni cu gazda ei Raff , imediat după masa de prânz. În timpul prânzului, el nu vorbise deloc, nici măcar cu cei doi frați, iar Judy nu se simți în largul ei, din cauza atmosferei pe care o crease singură. Dar ea știa foarte bine că era destul de obișnuit printre moșierii scăpătați să-și vândă piese de valoare din mobilier, înlocuindu-le cu reproduceri de calitate, dar Raff negase că fusese vândut ceva, cu toate că acea măsuță, o copie cam stângace a uneia gotice din secolul al treisprezecelea, fusese făcută doar cu un an în urmă.

Dar oricum, nu era problema ei și nu trebuia să se mai amestece. Cu toate acestea....

– Domnule O'Rafferty, cu privire la acea măsuță nu m-am înșelat, știu foarte bine asta. Tata era interesat în special de sculptura în lemn de trandafir, așa că nu pot greși.

– Ce tânără insistentă! observă el impacientat. Poate tatăl meu a cumpărat-o, cine știe?

– Cu cât timp în urmă?

– A murit acum zece ani și întrucât a trăit șaptezeci și cinci de ani înainte de asta, ar fi putut s-o cumpere oricând, miss Ware.

– Atunci nu poate fi vina tatălui dumitale. Măsuța asta nu are decât doi sau trei ani vechime.

– Dar ce contează asta? exclamă Raff. Toate mobilele din acest palat au fost mutate de câteva ori, mai ales din momentul în care a fost transformat în hotel. Iar acum, te-aș ruga să fii atentă la priveliștele care ne înconjoară, altfel o să întorc mașina și o să te duc înapoi.

Ea începu să râdă jenată, realizând că fusese impertinentă. Explicația lui Raff putea fi una cât se poate de adevărată, tot așa cum și ea putea să aibă dreptate. Lăsă celelalte întrebări deoparte, se bucură de ce vedea, se interesă de istoria locurilor, apoi nu mai scoase o vorbă, vrăjită de sălbăticia locurilor, de pârâul care curgea la picioarele lor, de vegetația sălbatică, crescută cu greu pe aici.

– Ei, ce zici, miss Curiozitate? Ai ce să iei cu tine când vei pleca spre casă, nu? Din mândria cu care rostise aceste vorbe,

ea înțelese că iubea zona aceasta din tot sufletul, ca un adevărat castelan.

Judy se întoarse și-l privi, realizând că vorbea pentru a scăpa de alte gânduri care-i dădeau târcoale și știu instinctiv că venise aici cu tânăra care murise și că încă o dată culoarea părului ei îl tulburase.

– Domnule Rafferty, îi spuse. Oriunde te uiți, poți găsi ceva care să-ți amintească de ceva; asta n-ar trebui să te întristeze.

– Ce vrei să spui, miss?

– Culoarea părului meu te deranjează. Te-a făcut chiar să nu mă placi deloc.

– Nu este așa, ba chiar cred că aș putea să te plac foarte mult.

– Atunci, te temi de asta, domnule?

El o privi lung, apoi izbucni în râs.

– Ce imprevizibilă ești, miss! Așadar, ți-au vorbit de Kathy?

– Da. O aduceai des aici, nu?

– Așa este. Nu înceta niciodată să se minuneze de aceste frumuseți. Cred că vă asemănați foarte mult.

– Mai spune-mi câte ceva despre ea, domnule.

– Ce-aș putea să-ți spun? Că trebuia să ne căsătorim, dar Kathy a contractat o poliomielită și a murit. De fapt, poate a fost mai bine; n-aș fi suportat s-o văd invalidă. Acum vorbește-mi de tine, miss Judy Ware.

– Bine, o voi face, zise ea, fericită că putea vorbi despre o copilărie, pe care n-o lăsase de prea mult timp în urmă. V-am mai spus, domnule, tatăl meu a avut un magazin de antichități într-o suburbie, unde era foarte multă verdeață. Aveam un apartament deasupra magazinului. Mama a murit când eram foarte mică, așa că a trebuit să am grijă de tata. N-am prea avut bani pentru că tata n-a știut să aibă grijă de afacerea sa și când a murit nu prea mi-a lăsat mare lucru. Din puținul pe care l-am avut, mi-am plătit cursurile de secretariat. Tata spunea că, indiferent dacă ești drăguță sau comună, ambițioasă sau nu, nu poți să nu trăiești dintr-o muncă de secretară.

– Și ești ambițioasă, miss?

– Mă tem că nu. Sigur am avut și eu ca fiecare tânără visuri de mărire, să devin actriță, să scriu o carte care să mă facă celebră, dar apoi am revenit la lucruri mai practice.

– Și astfel te-ai decis la mașina de scris. Ai vrea să dai un test, Judy? Chipul ei se aprinse brusc, în așa fel încât el putea să-i distingă acum chiar și pistruii de pe față.

– Domnule Rafferty, vă sunt datoare cu acest test.

– Aparent îi ești datoare Marciei, replică el cu gravitate. Este destul de încărcată, mai ales cu corespondența zilnică.

– Cei doi Maules sunt de mult aici?îl întrebă ea.

– Noel de câțiva ani, Marcia a venit doar de un an.

– A fost ideea domnului Maule să transformați castelul în hotel?

– Parțial. Ne-am întâlnit cu totul întâmplător la Dublin, când ieșisem din spital și de dragul vremurilor apuse l-am invitat să se refacă aici, la Slyne. Cred că ideea s-a născut din discuțiile noastre îndelungate. Nu este o afacere prosperă, deocamdată. Dar acum, miss Ware, că ai admirat frumusețile de pe aici, să ne întoarcem. Dar înainte aș vrea să-ți fac o recomandare: nu mai critica autenticitatea mobilierului de aici, nici Marciei nu cred că-i place asta.

Intrară în casă, iar Judy începu să sorteze corespondența, care se strânsese de câteva zile. Apoi verifică și conturile de cheltuieli, moment în care observă că deși evidențele erau păstrate cu grijă, apăreau multe discrepanțe. Note de plată care erau tăiate de pe listă ca fiind plătite de Raff, reapăreau. Nu s-ar fi zis că frații Maule conlucrau cu Raff.

Raff o urmări cum lucrează, și-i răspunse la întrebări, nu fără oarecare iritare.

– Nu pot exista facturi plătite de două ori. Noel le verifică, eu doar plătesc cecurile.

– De ce nu le verificați împreună, astfel ați elimina riscul să le plătiți de două ori, sugeră ea.

– Poate Noel uită să-mi spună că le-a plătit. Nici eu nu mă pricep la afaceri și-i las lui mare parte din probleme.

– În acest caz, Noel este distrat, decise Judy.

– Poate tocmai de aceea ne trebuie o secretară, miss Ware. Cred că ne vei ajuta să punem ordine în acte.

Capitolul 3

În prima săptămână, Judy se trezi ușor dimineața, cu bucurie chiar, anticipând încă o zi plăcută. Ceea ce vedea de la fereastra ei se schimba de la o zi la alta. Într-o dimineață munții erau întunecați, neregulați, reflectându-se în apă cu claritate, pentru ca a doua zi să fie învăluiți în ceață, care la un moment dat se ridica, lăsând să se vadă vârful Slieve Rury, care părea că ajunge la nori.

Nimeni nu-i mai adusese ceaiul în cameră, iar dacă voia apă caldă știa acum că trebuie să se ducă să-și încălzească. Într-una din zile, dădu peste Raff când își umplea carafa cu apă.

– Nu ți-au adus apa în cameră? o întrebă el. Apoi o privi lung. Ce cameră ți-au dat?

Ei i se păru ciudat că Raff nu știa, și presupuse că Marcia făcuse aranjamentele.

– Camera aceea n-a fost folosită de mult timp. Probabil e plină de mucegai. O să discut cu Marcia.

Ea vru să riposteze că nu era nevoie, dar din privirea lui înțelese că nu arăta prea bine, cum era așa de dimineață și că acel capot vechi, pe care-l îmbrăcase nu se potrivea deloc cu părul ei. Se gândi că el va uita promisiunea făcută, dar când terminase micul dejun și se pregătea să plece din salon, el ceru foarte insistent ca Marcia să-i spună de ce noua lui secretară primise o cameră în aripa veche, când existau în castel mai multe încăperi modernizate, cu apă caldă.

Marcia îl privi surprinsă. Raff nu se interesase niciodată până acum de felul în care arătau camerele, nici măcar pentru oaspeții de vază.

– Mary Kate a hotărât, dragul meu, că acea încăpere în care s-a aflat creșa, este destul de bună pentru mica ta secretară, care nu poate opta pentru o încăpere sau alta.

– Are dreptul la o încăpere cu încălzire și la un pat fără arcuri rupte.

Judy deveni brusc conștientă că se vorbea despre ea.

– Mie îmi place camera. Îmi place mai ales să visez la copiii care au crescut acolo.

Marcia își aprinse o țigară și o privi lung.

– Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să nu creez probleme. Ne putem dispensa oricând serviciile tale, în favoarea cuiva mai matur și mai plin de tact.

– Eu nu m-am plâns, miss Marcia, zise Judy. Domnul O'Rafferty trecea pe aici tocmai când îmi umpleam cana cu apă caldă. A părut surprins că nu am apă caldă în cameră.

Marcia își stinse țigara fumată pe jumătate și plecă nervoasă în căutarea fratelui ei.

Din acel moment, Raff își făcu obiceiul de a deschide corespondența în fiecare dimineață împreună cu Judy. Ea nu putu să se întrebe de ce această problemă nu era rezolvată de cei doi frați, care nu prea aveau multe de făcut în timpul zilei. Mai ales Noel, care era mai mult un element decorativ al barului.

Dar Judy învățase că nu era bine să aibă opinii proprii; așa cum îi spusese Marcia, era plătită ca să facă o slujbă oarecare. Pe la sfârșitul lunii februarie Raff recunoscu deschis că fusese foarte inspirat să angajeze o secretară, iar Judy părea o alegere inspirată.

– Chiar așa să fie? exclamă Marcia în fața fratelui ei. De fapt, păzește afacerile lui Raff precum păzește câinele osul. Crezi că s-a îndrăgostit de el?

– Este posibil, zise Noel, dar asta n-ar trebui să te îngrijoreze, draga mea.

Judy, la rândul ei, avea rezerve față de cei doi frați. Pe Noel îl tolera mai ușor pentru că era glumeț și o făcea mereu să râdă, dar Marcia nu lăsa niciodată garda jos. În ceea ce-l privea pe Raff nu era încă sigură că el o place. Îl surprindea

de multe ori privind-o, parcă dornic să se îndrăgostească de ea, dar de cele mai multe ori era neatent și brutal.

Într-o zi, el o întrebă:

– Te simți bine aici, Judy?

– Sigur că da, răspunse ea.

– Nu cred. Slyne este un loc neinteresant, dar n-ai văzut prea mult din împrejurimi, din câte știu. Ce-ar fi să facem o mică excursie mâine? Este zi de târg la Knockferry, un loc de distracție, iar la Lough Creagh se poate mânca păstrăv.

– Sună grozav! exclamă Judy, nu fără a se întreba dacă locurile acestea fuseseră îndrăgite de Kathy, fata care murise.

***

Martie era luna evenimentelor care anual afectau viața acelei mici comunități. Era ziua Sf. Patrick, care veni cu aer de sărbătoare, cu băuturi, cu dans, cu concurs de echitație, la care câștigă un cal irlandez, cu jocuri de fotbal și cu un târg de cai, la care lumea se înghesui fără a mai ține cont de starea vremii. Furtunile din Atlantic izbucneau din senin, afectând munții care adăposteau Slyne.

Uneori, vremea nu le permitea să meargă cu barca să aducă provizii, astfel că Noel și Marcia o trimiteau pe Judy cu

Land Roverul la Knockferry. Nu conducea prea bine, pentru că în Anglia nu avusese timp să exerseze și de aceea îi era cam greu să mânuiască o mașină mare, sub acele vânturi puternice care măreau pericolul.

Tot Raff fu cel care puse capăt acestor drumuri, ceea ce o făcu pe Marcia s-o displacă și mai mult.

– Este o adevărată nebunie s-o trimiți singură pe drumul ăsta pe o astfel de vreme, îi reproșă el lui Noel, când află din ce motiv Judy nu era de găsit.

Pentru un conducător auto lipsit de experiență cum este ea, drumul ăsta este curată sinucidere! Cum ai putut s-o trimiți?

– Dragă Raff, nu este pentru prima oară. Iar Judy este o tânără foarte responsabilă. Pe cine să fi trimis, dacă eu și Marcia suntem ocupați?

– Pe cineva din personalul de serviciu, sau chiar pe mine. Să nu se mai întâmple asta, Noel, ne-am înțeles? Nu vreau să risc viața copilei pe drumurile astea!

Cu aceste cuvinte, Raff ieși trântind ușa, lăsând-o total confuză pe Marcia care tocmai apăruse.

Când o întâlni pe Judy, îi comunică interdicția de a se mai duce după cumpărături.

Judy îl privi nedumerită dar și un pic dezamăgită, pentru că pe lângă toate celelalte sarcini pe care i le dădeau cei doi frați, drumurile la Knockferry erau o plăcere.

– Ți-e teamă că-ți voi strica mașina? îl întrebă cu un aer nevinovat.

– Nu, mă tem că ai putea să-ți riști viața, îi răspunse Raff. Drumurile astea nu sunt pentru un conducător începător, așa cum ar fi trebuit să știe Noel, iar pentru mine este mai important să te știu întreagă, decât mașina.Vei ține minte asta, da?

Judy îl privi lung, înțelegându-l. Se gândise desigur, la iubita lui Kathy, care se îmbolnăvise. Cu ea o compara mereu, probabil din cauza culorii părului.

– Poate că nu sunt un conducător experimentat, dar sunt foarte atentă, spuse ea dorind să-l liniștească, dar Raff îi spuse cam lipsit de amabilitate:

– Atentă sau nu, te rog să-mi ceri permisiunea dacă mai pleci cu mașina. Iar acum, la treabă.

Curând, un alt incident bulversă viața la Slyne. Desigur fu provocat de atenția și de grija cu care verifica Judy facturile înainte de a i le prezenta lui Raff pentru semnătură. Acesta află de la o invitată din America faptul că Noel îi adăugase la nota de plată o sumă pentru serviciile prestate de Judy, care-i bătuse corespondența la mașină.

– Judy, ai observat dacă Noel adaugă întotdeauna ceva în plus față de nota de plată pe care o întocmesc eu? o întrebă Raff.

– Nu știu, spuse ea.

– Judy, ești angajată aici ca secretară, iar faptul că faci o muncă suplimentară pentru cineva este problema ta. Nu permit nimănui să perceapă sume în plus, cu excepția servitorilor, desigur, care trebuie să primească bacșiș. Dacă salariul pe care ți-l dau nu este de– ajuns, ar trebui să-mi spui, să vedem ce putem face, nu să storci prin viclenie bani, cu contribuția lui Noel.

Ea îl ascultă la început, dezamăgită de turnura pe care o luaseră lucrurile, apoi se înfurie.

-Salariul îmi este de– ajuns și nici nu-mi place să storc bani prin viclenie de la nimeni, sublinie ea.

– Sunt sigur că nu asta ți-a fost intenția, replică el mai calm de data asta, dar ești lipsită de experiență. Dacă oaspeții vor să-ți facă un dar la plecare, asta este cu totul altceva, dar nu trebuie să soliciți bani pentru serviciile suplimentare pe care le faci.

– Dar tu nici măcar nu verifici facturile la plecarea vizitatorilor. De unde știi cum sunt înregistrate în registrul de casă?

El ridică nedumerit din sprâncene.

– Prezentarea facturilor este problema lui Noel. Mai ai și alte sugestii privind felul cum ar trebui să-mi conduc afacerea?

– Îmi pare rău, zise ea, n-am vrut să fiu impertinentă. Vrei să-mi dau demisia?

– Cu siguranță, nu. De ce ai tras această concluzie? Doar nu sunt gata să te concediez de fiecare dată când îți depășești atribuțiile.

***

Cei doi frați Maules își schimbară atitudinea după acel incident. Noel se mulțumi s-o necăjească din când în când, în timp ce Marcia făcu tot posibilul s-o excludă din treburile castelului.

– Problemele de contabilitate, facturile, sunt sarcina lui Noel.

– Dar trebuie să le verific înainte de a le prezenta domnului Rafferty, ripostă Judy.

Marcia o bătu ușor pe obraz.

– Strădania ta, draga mea, este lăudabilă, dar poate deveni enervantă și plictisitoare atunci când exagerezi.

– Sunt plătită pentru a fi conștiincioasă și foarte precisă, sublinie Judy.

– Munca ta este să transcrii ce ți se prezintă, fără a pune întrebări despre metode pe care nu le-ai înțelege.

– Da, miss Maule. Spuneți-mi însă, și dumneavoastră ați investit bani în această afacere? În acest caz, sunteți parteneri.

– De unde ți-a venit ideea asta? Marcia începu să râdă. Suntem plătiți la fel ca tine. Când am venit aici cu Noel, nu aveam bani de loc.

Judy continua să se întrebe cum ajunsese să-și imagineze asta. De fapt, relația de prietenie care părea una îndelungată dintre Noel și Raff îi crease această impresie. Se gândi că era mai bine să nu mai observe neregulile financiare făcute de Noel, pentru că nu asta era menirea ei. Raff era destul de matur să-și poarte și singur de grijă.

– Ce-ai zice de acea plimbare pe care ți-am promis-o cu câtva timp în urmă? îl auzi pe Raff.

– N-aș putea decât să vă mulțumesc foarte mult, domnule Rafferty, răspunse ea.

– Nu-mi poți spune Raff? Nu sunt cu mult mai mare ca Marcia și Noel.

– Dar sunteți șeful meu, și asta schimbă multe.

– Bine, măcar în această după– amiază consideră că nu sunt șeful tău, m-am săturat să mi te adresezi cu atâta formalism.

– Foarte bine, atunci îți voi spune Raff toată după-amiaza, dacă asta îți face plăcere, dar Michael mi se pare un nume mai frumos.

După felul cum se încruntă, Judy trase concluzia că probabil Kathy îi spusese astfel.

– De mulți ani nu mi-a mai spus nimeni așa.

Știi, în armată aveam diferite porecle. Lui Noel i se spunea Spongy.

– Spongy! exclamă Judy. Îl folosea des?

– Asta nu avea nicio importanță pentru că oricum Noel putea să farmece pe oricine. După o clipă de tăcere, Raff continuă: știi, Judy, nu-mi fac iluzii în privința lui. Aici se străduiește să facă totul bine, dar ia tot ce se poate.

– Și atunci, de ce-l mai păstrezi aici? întrebă ea, înainte să realizeze că vorbele îi scăpaseră pur și simplu.

– Într-un fel, țin la el. N-aș putea să mă ocup de locul acesta fără el. Și mai există și Marcia...

Desigur, Marcia. Dacă pleca Noel, ea l-ar fi urmat. Acum îi era foarte clar lui Judy ce-l interesa mai mult pe Raff. Simți dintr-o dată că-i este foarte rece.

Ajunseseră la Plain of Cluny, o zonă mlăștinoasă, sălbatică,bătută de vânt. Judy o privi cu rezerve; părea neprietenoasă, o zonă goală. Se gândi la Slyne și la frumusețile de acolo și fără să vrea, se înfioră.

– Ți-e frig? o întrebă Raff, iar ea încuviință.

Dar era mai mult răceala spiritului decât a trupului. Cu toate acestea, își ridică gulerul.

– Puțin ceai te va încălzi imediat. Știu că acest loc li se pare un pic cam dur turiștilor, dar Lough Creagh te va înveseli.

Era un lac de mici dimensiuni, incredibil de albastru, cu un cerc de nisip fin de jur-împrejur. Se afla acolo și un han la

fel de mic. Proprietarul îi întâmină cu încântare și cu amabilitate, ceea ce pe Judy o făcu să-l placă imediat.

Le servi păstrăv prăjit în unt și scoici.

– Micile plăceri ale vieții, rosti Raff gânditor.

– Sper să nu se diminueze cu trecerea timpului.

– Tu, Judy, cred că ești una din rarele făpturi de pe pământ.

– Nici vorbă, sunt un om obișnuit, nu mă deosebesc cu nimic de cei din jur.

Probabil, Raff se gândea la Kathy.

– Ce părere ai de Marcia? o întrebă el deodată.

Ea lăsă furculița jos și-l privi cu ochi gravi.

– Ce-ai vrea să spun? Marcia este o femeie foarte frumoasă, n-o cunosc ca persoană, cum aș putea spune ce cred despre ea? Domnule Rafferty... Raff, o vrei pentru totdeauna în viața ta?

– Asta este o întrebare la care nu pot răspunde doar eu, zise Raff gânditor.

Judy era puțin încurcată. De ce o adusese aici?

Raff o invită la masa lor pe soția proprietarului.

– Îți amintește de cineva? o întrebă el.

– Presupun că la miss Kathy vă referiți, răspunse femeia, studiind-o pe Judy cu curiozitate. Are aceeași culoare de păr, dar este ceva obișnuit prin părțile astea. Vă mai gândiți la ea, domnule Rafferyt?

– Nu, doamnă Farrell. Nu poți plânge la nesfârșit după cineva.

– Se vorbește că ai acolo la castel o domnișoară foarte frumoasă, continuă femeia. Ai ceva serios în gând legat de ea?

Judy era jenată, pentru că cei doi discutau de parcă ea nici nu s-ar fi aflat acolo.

Raff, care observă că era stânjenită, oferi și explicații.

– Miss Ware este secretara mea. Se ocupă de registre și de facturi. A venit din Anglia.

– Prea multe vin din Anglia la Slyne, spuse femeia cu dezaprobare în glas. Cum te vei descurca acum cu două femei în casă, domnule Raff? continuă femeia.

– Acum trebuie să plecăm, zise Raff zâmbind, mulțumim pentru masă, doamnă Farrell.

– Mai vino pe aici, miss, o invită femeia.

Chiar dacă vii de departe, cred că inima îți este deja pe pământ irlandez.

Ajunseră la Slyne, auzind schimb de cuvinte și voci furioase în holul de la intrare. Miss Doyle avea o voce plângăreață, Marcia ridica glasul.

– Ce se petrece aici? întrebă Raff. Dacă vreți să vă certați, nu găsiți alt loc? Ce impresie își vor face invitații?

– Le-am spus să nu-l lase pe Gorgan să ia mobila de pe acum, zise Mary Kate.

– Domnul Maule mi-a dat voie, replică miss Doyle.

– Ți-am mai spus, Mary Kate, că trebuia reparată, interveni și Marcia. Trebuie redată patina timpului. Domnul Grogan a luat-o s-o repare, atâta tot.

– N-am observat să fi fost deteriorată, interveni Raff.

– O, dragul meu, tu nu observi niciodată nimic. Ai această mobilă de prea mult timp ca să mai observi ceva la ea. Tu ai observat, Judy, doar nu-ți scapă nimic.

– Da, am observat-o acum două zile și am și comentat cu glas tare, răspunse Judy, conștientă că Marcia o fixa. Ești sigură, Marcia, că acest Gorgan o poate restaura? Sunt piese valoroase de mobilier și un neavenit le-ar putea deteriora.

– Sigur că se pricepe, doar a mai făcut astfel de restaurări pentru noi. Nu-i așa, Raff?

– Așa mi-a spus Noel. Însă aș prefera să fiu consultat, dacă mai trebuie restaurat ceva.

– Discută cu Noel. Și pentru numele lui Dumnezeu, Raff, Timsy chiar trebuie să cânte în casă cu acel oribil instrument?

Cu acestea, Marcia își pierdu complet răbdarea, se întoarse și plecă pe elegantele ei tocuri înalte.

– Ei bine, spuse și Raff, mă duc să am o discuție cu Noel.

Capitolul 4

Pe la sfârșitul lunii martie, când vremea devenise foarte blândă anunțând sosirea primăverii, Judy simțea deja că se integrase la acest loc de muncă. Faptul că i se cerea să îndeplinească mai multe sarcini decât cele pentru care fusese angajată o mulțumea, fiind o confirmare că fusese acceptată, că era nevoie de ea. Numai Marcia scăpa câteodată câte o observație din care să înțeleagă că n-o place, chiar dacă i-o arăta într-o manieră puțin agresivă.

– Te-ai integrat destul de bine aici, nu? Servitorii ți se adresează pe numele mic, iar Raff ... dar bărbații sunt eterni adolescenți. Raff are aproape treizeci și șase de ani și-ai zice să s-a maturizat de acum, dar viața aici este ruptă de realitate.

– Eu sunt de altă părere, ripostă Judy. Realitatea este acolo unde îți sunt rădăcinile, nu?

– Draga mea, cine mai are rădăcini undeva acum, când trebuie să facem orice ca să ne câștigăm blestemata asta de existență?

– Cei norocoși sunt ca domnul Rafferty. Trebuie să respectăm tradițiile, nu este așa de greu.

Marcia o privi cu atenție, de parcă ar fi vrut se evalueze ce posibile atracții putea prezenta fata aceasta. Nu era frumoasă, dar avea multă prospețime, o minte vioaie. Purta lucruri foarte ieftine, dar bine alese. Nu-i păsa dacă se îmbrăca de la Balmin sau din acele magazine cu lucruri ieftine, pe care le purta cu atâta indiferență. Nu, Judy, nu avea cum să găsească Slyne-ul plictisitor.

– Gândești astfel pentru că pentru tine Slyne înseamnă siguranță, zise Marcia cu o notă de sarcasm.

– Nu toate femeile vor asta? Tu nu vrei același lucru?

– Să mă mărit doar pentru siguranța unui cămin? Foarte posibil, draga mea, pentru că nu am bani deloc, dar n-aș suporta să mă închid pentru totdeauna în acest loc. Nu arată decât o moștenire decăzută. Raff trebuie împins de la spate să facă ceva...

Judy o privi lung, neînțelegând cum o femeie cu frumusețea și cu experiența Marciei pricepea atât de puțin de la viață; de fapt, îi era evident că Marcia respingea orice posibilitate ca un bărbat să considere legătura de sânge și moștenirea ca pe ceva primordial.

– Oricum, Raff n-ar vinde niciodată acest domeniu, conchise Judy, confruntându-se cu acel zâmbet sfidător însemnând" ce știi tu" de pe chipul Marciei.

– Tu nu-l cunoști pe Raff, dacă se îndrăgostește serios este capabil de orice. Ai putea auzi asta într-o zi. Ai fost îndrăgostită vreodată?

– Nu.

– Atunci vorbești fără să știi... poți învârti după degete bărbații, mă rog, o mare parte din ei.

– Dar nu și pe Raff! exclamă Judy indignată.

– Nu-ți ridica privirea prea sus, o avertiză Marcia.

– Nici vorbă, replică Judy, dar știu doar că un bărbat trebuie să simtă, să știe unde-i sunt rădăcinile, să se bucure de familia și de copiii săi pentru a fi fericit. Cu aceste cuvinte, Judy plecă spre grădina de trandafiri, unde Raff o rugase să supravegheze plantarea noilor soiuri. Alergă spre locul respectiv abia așteptând să se apuce de treabă.

Atunci o văzu Raff. Judy avea părul lăsat liber pe spate, dar culmea nu-i amintea de Kathy, ci de o fetiță care scăpase de la școală și alerga fericită spre casă.

– Aveați nevoie de mine, domnule Rafferty? Am crezut că ați plecat la Casey.

– Acum plec. Vrei să mă însoțești?

– Sigur că da! răspunse ea bucuroasă. Nu mersese până acum cu barca și era curioasă să afle ce se putea vizita pe

țărmul celălalt. Se grăbi să sară în barcă, dar văzând că aceasta se înclina mereu temându-se să nu se răstoarne, își ridică privirea spre Raff care abia se ținuse pe urmele ei. El o ridică în brațe și o puse în barcă.

După ce porniră, Judy se întoarse de multe ori ca să vadă țărmul rămas în urmă. Observă sera de trandafiri cu multele ei ferestre care străluceau în soare; pajiștile necultivate care promiteau să se acopere curând de iarbă bogată, roua care strălucea pe ruinele acelei aripi a castelului, care arsese cu ani în urmă, dar pe care, din diferite motive, Raff n-o reconstruise.

– Nu arată prea grozav pentru un hotel, spuse Raff, urmărindu-i privirea.

– Mie mi se pare minunat, mărturisi ea. Și într-adevăr, imaginea castelului Slyne se oglindea acum pe fundalul apei, ceea ce-i conferea și mai multă frumusețe. Cum suporți asta?

– La ce te referi, Judy?

– La faptul c-ai transformat castelul în hotel, că sunt prea mulți intruși care doresc facilități moderne, cum ar fi neonul în bar și semnale luminoase peste tot. N-ai pune neoane, nu Raff?

– Nu, Judy, sigur că nu, deși și Marcia și-a exprimat dorința de a inunda locul cu lumină.

– Cred că ar fi hidos și foarte costisitor, răspunse Judy. Mi se pare că acești Maules au idei nepotrivite legate de acest

loc. În loc să-l fi transformat într-un hotel pentru cei cu foarte mulți bani, ar fi fost bine să-l fi păstrat așa cum era, pentru cei în căutare de locuri romantice, pentru cei care mai știu să aprecieze ceva vechi, dar de calitate. În acest caz, nu te-ar fi costat așa de mult.

– Ia uite ce critic înfocat avem aici! Marcia ți-a auzit ideile?

– Nu, sunt doar gândurile mele.

– În acest caz, este mai bine să rămână așa, nu-ți vor mulțumi pentru intervenție.

– Dar este castelul tău, tu ai ultimul cuvânt, nu?

– E adevărat, eu am ultimul cuvânt, dar din nefericire nu știu prea multe despre felul în care se conduce o astfel de afacere.

– Eu aș reuși să-l fac să aibă profit.

El începu să râdă.

– Adevărat? Dar aduce și acum un oarecare profit.

– Ceea ce se obține acum nu este profit.

– Poate pe la sfârșitul verii...

Raff nu mai continuă, pentru că ajunseseră la țărm. O ajută să coboare și în scurt timp ajunseră la acele mici magazine, care-i aparțineau lui Casey.

Raff îi dădu omului lista de cumpărături făcută de Marcia, iar acesta după ce-l privi lung, îi spuse:

– Acum două zile, domnul Maule a cumpărat aceleași articole și în cantitate destul de mare.

Doar nu s-au și consumat? Și de fapt, nu mi-a plătit pentru ele.

– Imposibil! exclamă Raff. Ieri i-am scris cecul lui Noel. Cât despre listă... poate Marcia a scris-o din greșeală pe aceeași. Oricum, voi lua acum cu mine și comanda nouă, ca să nu am impresia c-am venit degeaba până aici.

– Dar asta ar fi ceva inutil! izbucni Judy.

– Oricum, ar fi bine să veniți dumneavoastră de acum înainte, domnule Rafferty, îi spuse Casey.

– Ce vrei să spui? întrebă Raff.

– Că sunteți înconjurați de hoți în acel castel al dumneavoastră, domnule, începând cu domnul Maule. Ați văzut cu cine a început să facă afaceri?

Cu Grogan, care vine la castel doar în lipsa dumneavoastră...

Raff ieși afară din magazin înainte ca omul să termine ce avea de spus, iar Judy, după ce-și luă rămas-bun de la om se duse imediat după el, așteptând o reacție. Văzând că Raff nu-i spune nimic, nici ea nu-l deranjă cu întrebări. Oare Marcia greșise comanda din neatenție sau intenționat, pentru a-l expedia pe Raff de la castel? Deodată, Judy își aminti acea măsuță în privința căreia discutase în contradictoriu cu ea și primele suspiciuni începură să se contureze. Abia aștepta să ajungă la castel, să vadă dacă fuseseră returnate acele obiecte luate pentru a fi restaurate.

Se duse direct în salonul unde știa că se află, dar acum măsuța nu mai era expusă la lumină ca să se vadă bine, ci într-un loc mai retras, mai slab luminat, unde nu se putea observa nicio neconformitate. Este o imitație, își spuse Judy înaintând spre ea. Dar din urmă auzi zgomotul făcut de tocurile cui ale Marciei.

– Grogan a adus-o înapoi, după cum vezi, spuse Marcia. A făcut o treabă foarte bună.

– De ce ai pus-o în colțul acela întunecat? o întrebă Judy.

Marcia își scutură scrumul fără a-și lua ochii de la ea.

– Îmi place să schimb aranjamentul mobilelor la diferite intervale. Te deranjează? spuse Marcia.

Între timp în încăpere intraseră Noel și Raff.

– De ce sunteți aici? întrebă Raff.

– Judy voia să se asigure că Grogan a adus măsuța înapoi. Nu-i place c-am schimbat aranjamentul mobilei.

– Să se asigure? repetă Raff.

– Da, își imaginează că se întâmplă lucruri ciudate aici și nici nu are încredere în bietul Grogan. Ei ce zici, Judy? Ești mulțumită de ce vezi?

Judy atinse obiectul cu mâna, apoi mâna ei alunecă pe o porțiune special pentru a căuta imperfecțiuni, dar nu găsi nimic.

Și nu putea continua fiind conștientă de cele trei perechi de ochi care-o urmăreau.

– Ei bine, dacă Judy a terminat de verificat măsuța, am putea merge la masă, zise Noel.

– Data viitoare încearcă să nu mai faci caz degeaba, îi spuse Marcia printre dinți, trecând pe lângă ea.

Se așezară la masă într-o tăcere cam nefirească, până când se auzi vocea lui Raff:

– Marcia, ai confundat listele de cumpărături? Casey a fost surprins că avem nevoie din nou de aceleași articole după o singură zi.

Marcia îl privi cu ochii ei mari superbi, de altfel, mimând uimirea.

– Oh! exclamă ea. Cred c-a fost vina ta Noel, ai venit să mă întrerupi când îi dădeam comenzile lui Mary Kate și probabil am confundat listele. Îmi pare rău că ți-ai irosit dimineața, Raff, dar probabil lui Judy i-a făcut plăcere să se plimbe, nu-i așa Judy?

Raff n-o lăsă pe Judy să răspundă:

– Se vorbesc cam multe prin zonă despre acest Grogan și aș vrea să încetăm orice colaborare cu el. Nu-mi place să se considere că din cauză că nu am profit din acest castel am început să vând mobilierul. Lui Casey nu i-ai plătit, Noel, deși ți-am semnat cecul pentru el încă de acum patru zile.

– A, asta era problema? O să i-l duc.

– Nu este nevoie, ripostă Raff. Dă-i-l lui Judy, să-l trimită prin curier.

– Desigur, doar pentru asta este aici, doar nu ca să-și vâre nasul unde n-o privește, răspunse Noel.

– Lasă fata în pace, interveni Marcia zâmbind perfid. Nu trebuie s-o amesteci pe Judy în toate astea. Iar tu, Raff, nu-l mai admonesta pe bietul meu frate în fața secretarei! Este totuși director!

– Îmi cer scuze dacă am deranjat pe cineva. Mă gândeam că ne-am angajat toți trei să derulăm problemele acestui hotel. Ce vă nemulțumește?

– Nimic, zise Marcia, apoi oftă. Presupun că ne-am gândit să... dar mai bine lasă.

Raff se ridică de la masă și ajungând în spatele scaunului Marciei își așeză mâinile pentru o clipă pe umerii ei și se aplecă să-i spună ceva. A fost un gest mic, iar Marcia îi răspunse pe măsură. A fost un gest initm de reconciliere, așa l-a interpretat Judy.

În treacăt, Noel i-a spus lui Raff:

– Trimite-o să ia cecul din biroul meu.

Judy n-ar fi vrut să intre neînsoțită în biroul lui și nici n-a fost surprinsă când el a ținut-o în picioare ca să scotocească după acel cec.

– Nu încerca să ne dezbini, Judy. N-o să-ți meargă.

– N-am făcut nimic de acest gen. Cele spuse de Casey au provocat aceste probleme.

– Ce jocuri faci, micuță Judy? insistă Noel.

– Dar tu? îl provocă ea râzând.

– Eu nu mai pot face nimic aici pentru a-mi îmbunătăți situația. Dar tu, draga mea, ai avantajul sexului. Nu cumva ți-ai pus în gând să devii stăpână la Slyne?

Judy roși.

– Să nu mă lovești! E adevărat că-ți stă foarte bine așa nervoasă, dar nu te ridici la nivelul Marciei.

– Te rog să-mi dai cecul ca să mă pot întoarce la lucru, zise Judy furioasă.

Noel îi întinse cecul, dar în clipa în care vru să-l ia o prinse de mână și o trase spre el, așezând-o pe genunchi.

– De ce nu ești ceva mai prietenoasă cu mine? Raff este deja ocupat. După cum te-ai înfuriat, încep să cred că ai valențe încă neexploatate până acum și devii mai interesantă.

– Când o să ai puțin timp și pentru mine, Judy, aș vrea să continuăm lucrul, auzi vocea lui Raff.

Judy sări în picioare, conștientă că roșise până în vârful urechilor.

Noel exclamă :

– O am fost surprinși într-o postură indecentă chiar de șeful tău! Cât de compromițător! Dragul meu, trebuia să-ți anunți venirea cumva ca să știm că te apropii de acest birou.

Raff nu spuse nimic, ieși imediat, iar Judy, după ce luă cecul, îl urmă în biroul lui. Raff se așeză fără o vorbă, iar ea se îndreptă spre mașina de scris, aruncându-i priviri furișe,

uimită că era furios. Apoi citi dezamăgire în ochii lui. Judy oftă. Nu avea rost să se scuze, dar nici nu voia să fie considerată o pradă ușoară.

– Domnule Rafferty... nu era ce v-ați închipuit...dar se opri, conștientă că nu avea rost să se scuze.

– Problemele tale intime nu mă privesc, atâta vreme cât nu se suprapun peste programul zilnic. Ești liberă să te adaugi la cohorta de femei ale lui Noel, dacă asta te amuză, dar nu în timpul programului. Iar acum, te rog să începi să scrii.

***

Seara, în camera ei, Judy continua să se gândească la incidentul din timpul zilei, care continua s-o afecteze. Dar ce se întâmpla cu ea? Doar nu se îndrăgostea de Raff de la castelul Slyne, ca orice tânără care-și ia prima slujbă și se îndrăgostește fără speranță de șeful ei?

– La naiba cu Irlanda și cu această atmosferă romantică! exclamă ea și simțind răcoarea serii lasă draperiile și se duse la culcare.

Odată cu luna aprilie, se înmulți numărul de vizitatori din Anglia care veneau să-și petreacă sărbătorile de Paște aici. Unul dintre oaspeți, un student, se îndrăgosti de Marcia. Judy

urmări cu câtă ușurință reuși sora lui Noel să se descurce în această situație, cu care era se pare foarte obișnuită. Observând-o, Judy se întrebă dacă făcea toate astea ca să-i stârnească și mai mult interesul lui Raff sau pentru că era una din acele femei care nu se puteau abține și răspundeau provocărilor bărbaților.

– Mă fac să mă simt ca o soră mai mică, îi explică ea lui Raff, care la rându-i o privea fără să înțeleagă prea mult.

– Da, cred că te-ai plicitisit cumplit toată iarna doar cu bătrânul colonel Frazer, ca victimă permanentă. Iar tu, Judy, nu-l lua în serios pe Noel. Nu rezistă să nu curteze orice fată drăguță.

– Crezi că nu știu asta? răspunse ea.

– Și de ce n-ai ripostat în ziua aceea?

– N-am făcut-o pentru că știu că asta și-ar fi dorit. Nimic nu-l descurajează mai mult pe un astfel de individ decât victima care rămâne impasibilă.

– Te-am judecat greșit, Judy, ce prostie am făcut! spuse Noel.

– Dar de ce ai fost așa de furios?

– Am fost mai mult dezamăgit de tine, răspunse el cu blândețe. Păreai cu totul altfel, mai ...

– Mai în felul lui Kathy, nu?

– Poate că da, dar trebuie s-o iei ca un compliment, draga mea. Era o fată necomplicată, simplă.

Atunci, n-o mai iubi pe Marcia, ar fi vrut ea să-i spună, pentru că ea nu este necomplicată, așa cum crezi tu. Ba din contră, complică totul și-ți va face viața un iad.

Raff plecă, iar Judy, care tot nu era liniștită în privința mobilierului castelului, care era dus și adus de la reparații, se mai duse să verifice încă o dată acea măsuță. Se așeză în genunchi, o examină din toate părțile și nu găsi nimic; reparația fusese făcută cu multă îndemânare. Lângă ea, se afla un birou mic din lemn de ulm cu încrustații de ebonită. Observă imediat că era o imitație destul de reușită, ce-i drept. Măsuța fusese doar pretextul.

– Ce faci aici, Judy? o întrebă Raff uimit.

Ea vorbi, fără a mai ține seamă de nimic.

– Asta este o copie. Am crezut că vor schimba măsuța, dar ea a fost doar paravanul. Acest birou a fost înlocuit cu multă măiestrie, trebuie să recunosc. Vezi că aceste monturi nu sunt aliniate? Iar culoarea galbenă a lemnului nu are patina timpului.

– Despre ce vorbești, Judy? zise Raff încruntându-se. Iar ai descoperit vreo imitație? Acest birou se află aici de când mă știu!

– Poate, zise ea, dar nu înțelegi, Raff? Cineva fură aceste piese originale și nu este greu de înțeles că Grogan este cât se poate de implicat.

– Și cine colaborează cu el, Judy?

Raff pusese întrebarea pe un ton foarte tăios, ceea ce o făcu să-l privească lung. Nu-l putea face prea ușor să fie suspicios pe cei doi Maules.

– Nu sunt prea multe variante, răspunse Judy.

– Dacă încerci să acuzi din nou pe cineva și sper să nu faci asta, te-aș ruga să te gândești de două ori, draga mea.

– Dar faptele sunt fapte, insistă ea. Această piesă și cea din salonul mic sunt reproduceri, iar dacă spui că sunt ale familiei tale dintotdeauna, atunci substituirea s-a făcut chiar sub nasul tău!

– Așa ai spus și despre măsuță. Cum poți fi sigură că acel birou care a stat dintotdeauna în colțul acela nu este original? Iar dacă este o reproducere, cum susții înseamnă că a fost întotdeauna la fel. Te rog, nu insista, Judy, altfel încep să cred și eu ca Marcia că vrei să atragi atenția asupra ta.

– Asta crede ea? Îmi pare rău, poate că m-am înșelat în privința biroului deși nu cred, dar nu m-am înșelat în privința datei acelui mic dulap. Dar asta este nu am de gând să intru în competiție cu Marcia, deși ea se simte foarte bine în compania acelor tineri.

– Judy....

Ea ieși brusc din încăpere.

Marcia se întorsese după o zi petrecută cu acei tineri la curse. De cum veniseră aceștia se instalaseră cu toată veselia posibilă la bar.

Raff refuză să-i servească, dar Marcia îi anunță că-i va servi chiar ea.

– Marcia, te rog... îl auzi Judy pe Raff.

– Nu fi atât de țâfnos, dragul meu. Îi servesc eu, dacă nici Noel nu este pe aproape.

Marcia le servi băuturi tinerilor care continuau să facă glume, scoțându-l din sărite pe Raff.

El așteptă să-și termine băuturile, apoi le spuse:

– Domnilor, acest castel este casa mea, iar voi vă aflați aici în trecere. Miss Maule este angajată aici, nu are autoritatea de a contramanda ordinele mele. Sper că vă veți retrage acum, ca să nu prelungim la nesfârșit situația penibilă. Cina vă va fi servită într-o jumătate de oră. Bună seara.

– Cum îndrăznești, Raff? explodă Marcia cu prefăcătoria ei caracteristică. Judy era sigură că-l provocase deliberat, ca să afle ce simte pentru ea.

– Draga mea, nu suport să fiu pus într-o situație penibilă în propria mea casă de un grup de tineri lipsiți de maniere.

– Ești gelos? îl întrebă ea abia șoptit, iar Judy știu în acel momente că uitaseră de existența ei în aceeași încăpere.

Raff o prinse în brațele sale și o sărută.

– Asta ai vrut? o întrebă.

– Sigur. Ți-a luat cam mult!

El o sărută din nou și de data asta ea îl prinse după gât cu brațele, lipindu-și trupul de al lui.

Judy se lăsă în genunchi și încercă din această stare să se îndrepte spre ieșire, tocmai când apăru Noel, care izbucni în râs.

– Ce naiba faci aici, Judy?

Marcia se uită la ei, chipul ei trădând mai mult satisfacție decât jenă.

– Am uitat că erai aici, draga mea. Încercai să ieși înainte ca Raff să-mi facă declarația? Ce drăguță ești!

– Îmi pare rău de cele întâmplate, Judy, zise Raff, trebuia să ne dai de știre cumva că ești aici.

Marcia schimbă priviri cu fratele ei, apoi veni spre Judy.

– Să-i lăsăm pe bărbați să discute, iar eu o să-ți explic cum stau lucrurile în viață, draga mea.

Capitolul 5

Imediat ce scăpă de mărturisirile și de sfaturile Marciei, Judy alergă pe terasă să-și domolească acolo la răcoare, obrajii care dogoreau. Se gândi, văzând pajiștea din față, că peste câteva săptămâni Raff și Marcia vor putea să facă lungi plimbări pe marginea lacului, departe de castelul de oaspeți, sub acea vrajă inconfundabilă a Irlandei, iar el o va săruta în voie.

– Judy, n-ar fi bine să intri în casă? auzi vocea lui Raff. Au început să așeze masa.

Întorcându-se spre el, observă că era îmbrăcat cu o pelerină de ploaie, avea undița și un mic rucsac.

– Plec la pescuit în noaptea asta, spuse Raff, iar Noel care apăruse, îi spuse că nu va zăvorî porțile pentru ca el să poată intra la întoarcere fără probleme.

Judy realiză imediat că Raff avea nevoie de liniște în care să-și analizeze gândurile.

Cina se desfășură în liniște cu Marcia având aerul pisicii care a înghițit canarul.

Judy spălă paharele după masă, apoi încercă să îndepărteze petele lăsate de băuturile acelui grup de tineri. În salon se aflau obiecte care erau, de fapt, piese de muzeu. Se înfurie din nou văzând anacronismul barului care fusese cândva un salon elegant. Slyne nu trebuia condus așa cum făceau cei doi Maules. Iar Raff cum putea să admită ca acest castel să fie transformat într-un simplu han? Un han din care cei doi frați scoteau bani din tot ce le cădea în mâini?

Luă o tavă cu cafea și sandvișuri făcu focul în șemineu și se întinse pe o sofa bucurându-se de liniștea nopții. Probabil că ațipise, pentru că într-un târziu îl auzi pe Raff.

– Nu trebuia să mă aștepți, Judy, deși se bucură că găsi sandvișurile și cafeaua.

– Ai prins vreun pește? îl întrebă ea.

– Nu, dar mi-am făcut ordine în minte. Probabil mâine vor apărea alte probleme, dar acolo pe apă viața pare foarte simplă și liniștită.

Judy îi aduse un prosop să-și șteargă părul ud.

– Știi, Raff, cred că oaspeților le-ar plăcea să găsească aici un castel adevărat, mă refer la cei care ar ști să-l aprecieze.

– Îmi amintesc că mi-ai mai spus asta.

Mă întreb dacă aș putea s-o fac pe Marcia să vadă lucrurile în același mod.

– Marcia? repetă ea.

– Nu ea se ocupă de acest castel? Iar în viitor...

– N-o poți face să înțeleagă că afacerea ar merge mai bine dacă Slyne ar fi un castel irlandez tipic fără concesii făcute vremurilor actuale?

– Problema este că și Noel gândește la fel ca sora lui și este cam greu să-i schimbi pe amândoi. Lui Noel i se pare o mare plictiseală aici. Dar femeia este mai adaptabilă, se poate identifica ușor cu cel pe care-l iubește, nu crezi, Judy?

– Unele femei, poate. Nu știu prea multe despre asta, dar îmi imaginez că depinde de cât de mult te iubește. Iar dacă te gândești la căsătorie, ar trebui să te asiguri mai întâi că ea gândește la fel ca tine.

El nu-i răspunse, dar o privi cu ochii pe jumătate închiși. Observă că Judy nu mai părea acum o copilă lipsită de maturitate, ca atunci când venise aici, observă durere în ochii ei și fără să vrea se gândi din nou la Kathy.

– Pentru tine este mai ușor, Judy, pentru că ești foarte tânără, dar pentru mine a cam trecut vremea.

– Dar ești dedicat Slyne-ului, Irlandei și lui Kathy.

Ușa se deschise și Marcia apăru zâmbind.

– O, exclamă ea, ce scenă minunată am întrerupt! Ai adesea astfel de discuții nocturne cu secretara ta, dragul meu?

– Mi-a făcut cafea și sandvișuri și stăteam de vorbă, ca să mă încălzesc după frigul și ploaia de afară.

– M-ai dezamăgit cu plecarea la pescuit. Mi-am imaginat că în noaptea asta vom avea multe de discutat, iubitule.

– A trebuit să-mi lămuresc propriile mele probleme mai întâi; nu pot gândi niciodată prea clar în casă.

– Oricum, mi-ai lipsit mult și m-am plictisit toată seara.

– Adevărat, Marcia? zise el puțin cam timid, după cum i se păru lui Judy.

Marcia se așeză lângă el într-un capot lung, cu părul lăsat liber pe umeri, strălucind de bucurie că se știa iubită.

– Iar acum că ai mâncat și ți-ai băut cafeaua, am putea petrece câteva clipe împreună, iubitule? zise Marcia, iar Judy, conștientă că ar fi trebuit să plece de mult timp din calea lor, se ridică și dispăru.

***

Judy se așteptă din acel moment să audă anunțul căsătoriei celor doi, dar Raff părea să se fi retras în problemele obișnuite ale moșiei, iar Marcia se ocupa de castel cu mai multă încredere, abordând problemele servitorilor cu multă severitate, de unde până atunci îi trata cu înțelegere.

Dădea ordine fără a-l mai consulta pe Raff, de parcă ar fi fost deja stăpâna castelului.

După plecarea acelor tineri, castelul rămase cam fără vizitatori, ceea ce le permise colonelului și lui miss Botley să se bucure de toată atenția personalului. La sfârșitul lunii locul va fi plin de musafiri, așa spunea Marcia.

– Ne lipsește personalul, îi spuse Marcia lui Raff. Rosie și celelalte pot servi în condiții normale dar dacă vin americani, ei cer ca personalul să fie îmbrăcat în frac.

– Atunci, să nu aleagă Slyne, dacă vor o replică a vieții lor din America în Irlanda.

– Raff, ești imposibil! exclamă Marcia. Nici nu știi ce eforturi am făcut să aranjez contractele cu firmele americane de turism. Încercăm să facem bani pentru tine dragul meu, nu înțelegi?

Marcia arăta extraordinar într-una din acele rochii de jerse pe care le purta de când se mai încălzise vremea, dar ochii lui Raff erau ațintiți asupra pajiștilor castelului, care-și schimbaseră culoarea din verdele puternic al primăverii în altul puțin mai pal. Raff era în acele toane abstracte, observă Marcia revoltată pentru prima oară că trebuia să concureze cu creasta unui munte pentru a cuceri atenția unui bărbat.

– Raff, m-ai auzit?

– Da, te-am auzit, Marcia. Știi ceva? Încep să cred că Judy a avut dreptate.

– Judy?

– Spunea adesea că ar fi mai bine să lăsăm Slyne așa cum este, un castel irlandez condus cu simplitate, care-și păstrează demnitatea sa și tradiția care în alte locuri se pierde. Astfel, am atrage clientela, care știe să-l aprecieze.

– Și asta este tot opinia lui miss Judy?

– Nu, asta este a mea.

– Raff, nu mă așteptam să iei în serios prostiile unei copile! Ce știe ea despre cum trebuie condus un loc ca ăsta?

– Are simțul valorii, insistă Raff.

– Iar eu nu-l am ? Asta vrei să spui?

– N-am vrut să spun asta, dar... Raff se ridică în picioare și o privi lung: Marcia, tu ai putea trăi aici tot restul vieții?

– Să iau asta drept o cerere în căsătorie, sau sunt din nou presupunerile lui Judy?

– O cerere în căsătorie așteptai?

Acest Raff este un bărbat surprinzător în multe privințe, se gândi ea, privindu-l. Iar acum când mi-a dat posibilitatea unei discuți deschise iată că nu pot profita de ea, se gândi Marcia.

– O, iubitul meu, ți-am făcut atâtea avansuri, trebuie să recunosc. A fost ușor să-mi reziști?

– Ești o femeie frumoasă, Marcia, o știi prea bine. Dacă am fost mai greoi în a înțelege avansurile tale cum le spui tu, este din cauză că am trăit tot timpul aici, la Slyne. Poate că nouă, celor de aici, ne este mai greu să înțelegem femeile.

Marcia își spuse că trebuia să aibă răbdare cu el.

– Doar nu vrei să rămâi aici tot restul vieții tale? îl întrebă ea curioasă.

– Ba da.

– Cred, începu Marcia, că nu prea știi ce vrei. Ai stat aici prea mult timp, mai bine zis ai pierdut prea mult timp trăind cu amintirea acelei Kathy.

– Nici vorbă. Am înțeles de mult că nu pot trăi cu o amintire.

– Atunci pe mine nu mă dorești de loc? insistă Marcia apropiindu-se de el, apoi așezându-i-se pe genunchi.

– Am fost prea mult timp singur, Marcia și niciodată nu mi-a plăcut o pradă prea ușoară. Și poate că așa cum ai spus aparțin unei rase de bărbați mai reci care nu se aprind așa de ușor.

– Dacă te sperie ideea căsătoriei, iubitule, sunt gata să te accept ca iubit, murmură Marcia, dar văzu imediat că efect avuseseră vorbele ei asupra lui.

– Îți imaginezi c-aș putea începe o aventură cu o femeie în acest castel?

– Nu, tu nu, acum îmi este foarte clar, dar alții ar face-o. Ia exemplul lui Noel și al lui Judy.

Marcia observă cum Raff se crispează brusc și se ridică privindu-l curioasă.

– Parcă spuneai că nu ești un tip gelos! Și pe cine?

Pe micuța Judy!

– Nu fi absurdă, Marcia! Sunt îngrijorat din cauza lui Judy care este o tânără angajată de mine pentru care mă simt responsabil.

– Sper că este numai atât, bombăni Marcia.

Apoi văzând ce reacție provocaseră vorbele ei, se așeză lângă el. Iubitule, îmi pare rău dacă te-am șocat cumva, dar eu te doresc, Raff. Ești gata să te căsătorești?

– Sigur că aș vrea să am copii, familie, dar tu?

– Faci ca totul să sune un pic cam înspăimântător, recunoscu ea.

– Ar trebui să te gândești mai bine, îi spuse el cu blândețe. Este evident că părerile noastre despre căsătorie nu coincid. Și oricum, nu pot cere unei femei să se căsătorească cu mine până nu sunt sigur.

– Vrei să spui că nu ești sigur de mine?

– Nu, dragă de mine.

– Nu-ți face probleme, nu mai suntem copii, iar pe mine nu mă prea interesează să-mi faci curte să te îndrăgostești de mine înainte.

– Nu? spuse el aproape ușurat. Asta văzu Marcia la el.

***

Judy se așeză la birou și începu să sorteze scrisorile date de Marcia. Amândoi o uimiseră. Marcia nu părea prea fericită, cât despre Raff, nu se putea citi nimic în ochii lui. În schimb, deveni conștientă de privirea insistentă a lui Raff, care începuse să-i dicteze ceva.

– Ce se întâmplă, Raff? îl întrebă ea.

El lăsă pe birou scrisorile pe care i le dicta.

– Marcia mi-a spus să nu intervin în vreun fel, dar eu nu mă pot abține. Judy, mă gândeam aseară să te trimit înapoi acasă. Marcia m-a convins să n-o fac.

– Să mă trimiți acasă? repetă ea cu obrajii arzând. De ce? N-am lucrat bine?

– N-am de ce mă plânge în privința muncii tale, Judy.

Raff părea încurcat, aproape regreta că deschisese discuția.

– Și atunci, de ce vrei să mă trimiți acasă?

– Ți-am mai spus că nu te trimit ... cel puțin deocamdată. Dar ești foarte tânără, Judy, și mă simt răspunzător pentru tine, atâta timp cât te afli sub acoperișul meu. Dar poate ar fi mai bine să lăsăm discuția pe altă dată.

– O, nu, nici vorbă! Vreau să-mi spui de ce mă fac vinovată, Raff!

El păru surprins.

– Am fost prea evaziv? întrebă el. Ei bine, fiind mult mai mare decât tine, îți pot reproșa că ai devenit prea apropiată de Noel și nu vreau să fii afectată în vreun fel. Asta este.

– O, despre Maule era vorba! Dar știu prea bine ce fel de om este! Ei află că nici măcar nu-mi place! Chiar credeai că am o relație cu Noel Maule?

– Ce puteam să cred? Ai fost destul de convingătoare în repetate rânduri...iar Marcia m-a prevenit...

– O, din nou Marcia! exclamă Judy pierzându-și controlul.

– Pe mine oricum nu m-ai fi ascultat...

– De ce crezi că n-aș fi făcut-o, Raff? zise ea ridicându-și spre el ochii plini de lacrimi.

– M-am gândit că Noel este mai apropiat de vârsta ta și știe cum să procedeze cu femeile.

– O, nu dragul meu Raff. Judy îi zâmbi printre lacrimi. Tu ai mai multe calități, pe care le dorește o femeie; integritate, înțelepciune, tandrețe, cred.

Raff se ridică imediat și se îndreptă spre fereastră, cu mâinile în buzunare.

– Cred c-ar trebui să-ți spun că ar putea exista niște schimbări aici la Slyne, zise el, iar ea înțelese exact ce voia să-i spună.

Judy rămase tăcută. Își șterse lacrimile de pe obraz, apoi spuse:

– Foarte bine. Pentru aceste schimbări înseamnă c-ar trebui să te felicit?

El se întoarse brusc de la fereastră ca s-o privească, dar ea nu-i putea deslușî chipul, fiind cu spatele în lumină.

– Cred că m-ai înțeles greșit, Judy.

– Nu este de mirare, pentru că nu te exprimi prea clar. Raff, cât timp mai vrei să rămân aici?

– Să rămâi? Nu m-am gândit la asta, dar vom discuta altă dată, vrei?

– Vreau doar să știu dinainte când nu vei mai avea nevoie de mine, ca să-mi găsesc altă slujbă. Tot aici, în Irlanda.

– Aici?

– Da, în Irlanda, pentru că-mi plac mult aceste locuri. Iar acum, aș putea să plec să duc corespondența la poștă?

Judy nu mai așteptă răspunsul lui și plecă.

Se întoarse după puțin timp.

De la fereastra biroului văzu cum Raff pleacă la pescuit cu colonelul și se întrebă cum arătase oare acea Kathy. Fusese o tânără atât de deosebită? Chiar semăna cu ea? Și cum putea Raff acum să se însoare cu Marcia, care era total diferită de ceea ce fusese Kathy?

Aceeași întrebare și-o punea și Noel, care se afla la bar cu sora sa.

– Ce iubit ai și tu, soră dragă, a plecat la pescuit în loc să te ceară de nevastă!

– Da, a fost ceva destul de neclar. Acum s-a dus la pescuit să-și limpezească gândurile; spune că nu poate gândi în interior.

– De ce-ți trebuie individul ăsta? Nu-ți place aici la Slyne.

– Dragul meu, mă atrage la el tocmai faptul că a rezistat asediului meu. Mi se pare incitant să explorez eventualele posibilități. Poate că nu este firesc ce simt pentru el, dar intuiesc că există multe emoții înăbușite, dincolo de această fațadă.

– De ce nu ai o simplă aventură cu el, ca să poți scăpa mai ușor după aceea?

– Mi-ar plăcea, dar din nefericire nu este omul care să accepte așa ceva și mă tem că l-aș șoca. Nu, Noel, poate mă crezi nebună dar mă simt atrasă de el și-l doresc și dacă pentru a-l avea trebuie să mă mărit cu el, o voi face. Să nu crezi că voi rămâne aici tot restul vieții! Odată ce ajung stăpână aici, vând toate aceste antichități și iau un apartament modern și confortabil. Atunci, poți veni să stai la mine.

E o privi pieziș. Uneori, sora lui părea extrem de naivă, cu toate că era o femeie sofisticată.

– Cum poți fi sigură că Raff o să fie de acord?

Ea ridică din umeri și împinse paharul gol la o parte.

– Nici mariajul nu este pentru toată viața, de fapt.

– Și dacă Raff nu va marșa? Rafferty nu pare genul de bărbat căruia să nu-i pese dacă ajunge la tribunal, iar secretele îi sunt puse pe tapet.

Marcia ridică din umeri.

– Poate că va continua să mă întrețină. Crede-mă, Noel, este primul bărbat care mi-a rezistat.

– Cine vă mai înțelege pe voi, femeile? De ce nu-l lași pe bietul Raff să mai creadă în virtuțile femeii? Oricum, Judy a noastră ar fi o excelentă succesoare a lui Kathy. Apropo, l-am sunat pe Grogan, știind că Raff va lipsi toată după-amiaza.

– Grogan? se încruntă Marcia. Crezi că e bine ce faci?

– Bine sau nu, are niște afaceri de lichidat cu mine. Nu mi-a dat partea din tranzacții.

Ea îl privi îngrijorată.

– Bine, dar eu nu știu nimic de asta. Ți-am spus că situația este periculoasă, de când Judy a făcut acele observații.

– De ce nu l-ai lăsat pe Raff să scape de ea?

Capitolul 6

Judy lucră în birou toată după-amiaza, fără a fi deranjată de cineva. Se ocupă de toată corespondența de rutină, iar când termină toate scrisorile, le puse în plicuri și-l chemă pe unul din servitori, să le ducă la poștă.

Salonul era gol, la fel și camerele de zi, dar prin ușile deschise auzi o discuție aprinsă. Una din voci era a lui Grogan.

– Și ce crezi c-o să-mi faci, Noel? Pe O'Rafferty îl prejudiciezi! Dacă află, și tu ești la fel de vinovat. Oricum, alți bani nu mai vezi de la mine și nu ai ce să-mi faci.

– O să chem garda.

– Și? O să se afle că ți-ai escrocat stăpânul. Dar dacă frumoasa ta soră o să fie stăpână aici, după cum am auzit, mai discutăm.

– Asta n-are nicio legătură cu problema noastră.

– Doar nu vrei să-i strici șansa de a ajunge stăpână la Slyne?

– Dar ai luat cam mult din fosta afacere, acum eu trebuia să iau grosul, se văicări Noel.

– Trebuie să te gândești la cheltuielile mele, care s-au ridicat cam mult. Măsuța am făcut-o eu, dar recunosc că n-a fost o lucrare reușită. Celălalt dulap avea nevoie de o mână de expert, pe care a trebuit să-l plătesc. Dacă mă mai lași să iau vreo piesă acum, o să fim chit.

Judy trase cu urechea fără să-și facă probleme că putea veni cineva s-o surprindă. Merita s-o facă pentru Raff.

Îl auzi pe Noel spunând:

– Ei bine...

Apoi auzi zgomotul făcut de piciorul scaunului pe parchet, după care se retrase în salonul cel mare unde se afla măsuța și începu să lustruiască picioarele acesteia cu batista. Nu-i putea spune în acest moment lui Raff că le ascultase discuția, dar îi putea opri s-o ia.

– Ce naiba faci aici? izbucni Noel văzând-o lângă măsuță. Am crezut că lucrezi în birou.

– Asta am făcut, dar acum am ieșit să caut pe cineva să le ducă la poștă.

– A, și pe drum te-ai gândit să dai lustru acestei capodopere? auzi vocea lui Grogan. Ce secretară

conștiincioasă! N-ar trebui să găsești mai repede pe cineva să-ți ducă scrisorile la poștă?

– Ai putea să le duci chiar dumneata, domnule Grogan, zise Judy, doar treci chiar pe acolo!

– Bine, o s-o fac, mormăi acesta cam fără chef.

Judy ieși pe terasă să se uite dacă se vedea în zare barca lui Raff, dar nu văzu nimic oricât își încordă privirea. Se întoarse să vadă dacă Grogan a luat corespondența, dar observă că mașina lui dispăruse. Ce putea să facă? Era târziu și două dintre scrisori erau foarte urgente. Nu putea decât să ia mașina lui Raff ca să le ducă la poștă.

Luă una din mașini și porni pe drumul de sud, amintindu-și pe măsură ce drumul o hurducăia, interdicția lui Raff de a mai pleca singură cu mașina. I se păru c-a parcurs destul de mult până la șosea, unde se afla singura cutie poștală pentru zona aceea. Fără să realizeze, evenimentele zilei începură s-o afecteze și se simți dintr-o dată obosită, mai ales că drumul era foarte greu, iar mașina greu de condus.

După ce puse scrisorile la poștă, realiză că trebuia să întoarcă mașina, să pornească înapoi. Abia atunci observă că pe drumul acela îngust putea să treacă peste parapet foarte ușor, să ajungă în șanț și de aceea se grăbi să dea mașina în marșarier. Mașina zăbovi o clipă pe marginea șanțului, apoi porni înainte cu roțile răsucindu-se în viteză, cu zgomot de sticlă spartă, iar mașina se răsturnă.

– Dumnezeule! exclamă după ce reuși s-o oprească.

Încercă să deschidă ușa ca să coboare dar aceasta se înțepenise, iar când reuși s-o deschidă căzu în șanțul plin cu apă unde rămase câteva clipe izbucnind în lacrimi.

În cele din urmă se ridică, își curăță fusta de noroi, uitându-se la mașină să vadă în ce stare se află. Una din retrovizoare era spartă, o aripă destul de deteriorată. Raff se va înfuria. Ei bine, ar fi trebuit să-i dea lecțiile de mult promise.

Privi cam fără speranță de-a lungul drumului spre Knockferry, dar era foarte puțin probabil să treacă cineva la ora aceea. Va trebui să se întoarcă pe jos. Încercă s-o facă și simți o durere cumplită la gleznă.

Trebuia să urce din nou în mașină dacă putea și să-și petreacă noaptea acolo. I se păru mult mai greu acum să urce, dar reuși s-o facă și se ghemui într-un colț, fricționându-și glezna care se umfla repede.

I se păru că stă așa de ore întregi. Apoi începu să se audă un lătrat sus pe deal; era o vulpe. Deodată, văzu farurile unei mașini, apoi cineva bătu în parbriz și-i strigă numele.

– Raff... Raff... strigă speriată.

– Ești bine ‚Judy? o întrebă el temător când se aplecă spre ea.

– Da, da, sunt, încercă ea să-l liniștească, dar izbucni în plâns de durere, de frig, de teamă...

– Slavă Domnului! exclamă el și când Raff o ridică își cuibări fața la pieptul lui simțind mirosul de țigară, și se mai liniști.

– A fost numai vina ta, Raff... nu m-ai învățat să conduc pe drumurile astea, așa cum mi-ai promis, și mi-ai luat inima și mi-ai stors-o ca pe o portocală...este teribil de greu să...

Lui Raff i se păru că nu aude bine, dar când încercă s-o ridice pe propriile ei picioare, fata gemu de durere.

– Ești rănită, Judy? Poți sta în picioare?

– Mi-am răsucit glezna și n-am mai putut să merg până acasă, răspunse ea.

– Ai sânge pe frunte.

– Nu știu de unde.

– Probabil te-ai tăiat în sticlă. Te duc la Land Rover apoi o să vedem ce s-a întâmplat aici.

Raff o ridică în brațe și o duse la cealaltă mașină, apoi, după ce o așeză, se duse să înmoaie o batistă în apă, undeva prin preajmă, unde ea auzise zgomot de apă curgătoare. Când se întoarse îi șterse fruntea, asigurând-o că era doar o rană mică.

– Acum, să vedem glezna, zise el și-i scoase ciorapul rupt, iar după ce îi testă glezna cu mișcări blânde, o legă cu batista udă. Judy se uita la chipul lui care nu era tocmai al unui bărbat frumos, și-și aminti cum s-ar simți atingerea lui. Îl văzu că era foarte concentrat asupra gleznei ei. Nu mai plângea

dar, după atâta timp în care stătuse în mașină cu hainele ude, începu să tremure.

– Dumnezeule, tremuri, Judy! exclamă el.

– Am stat prea mult în apa aceea murdară.

Raff o privi lung, apoi decise:

– Va trebui să-ți scoți fusta, Judy.

– Să-mi scot fusta? exclamă ea.

– Nu are cine să te vadă, în afară de mine. Haide, de unde se deschide fermoarul?

Ea trase fermoarul, apoi își scoase fără nici o ceremonie fusta și o puse pe bancheta din spate a mașinii.

– Ia haina asta de ploaie și învelește-te cu ea, ca să nu-ți fie frig, îi spuse Raff. Din fericire, am adus cu mine o sticlă de whisky, așa că ia câteva înghițituri ca să te încălzești. Ai mâinile reci ca gheața.

Ea luă câteva înghițuri, mulțumită că după câteva secunde tot trupul i se încălzi.

– Acum sper că ți-e mai bine, zise el lăsând sticla să cadă pe podeaua mașinii. Cred c-ai înțeles ce se întâmplă atunci când nesocotești sfaturile cuiva mai mare. Ce te-a făcut să pleci singură cu mașina? Scrisorile mai puteau aștepta până mâine.

– A fost Grogan... Noel și Grogan...I-am auzit certându-se și au vrut să schimbe o altă piesă de mobilier, numai că n-au putut pentru că m-am dus chiar acolo. Grogan avea piesa în

mașină, Noel l-a amenințat c-o să cheme garda, iar Grogan i-a spus că nu poate să facă nimic pentru că este implicat. Tu nu știi nimic, Raff?

– Judy, pari puțin cam incoerentă. Nu vrei să amâni explicațiile până ajungem acasă?

– Miss Doyle nu ți-a spus nimic asemănător?

– Ba da, însă nu i-am dat crezare. Dar cel puțin și-a amintit că ai plecat cu mașina și în ce direcție ai luat-o, altfel nu te-aș fi găsit! S-a întâmplat numai din vina ta, Judy, pentru că mi-ai nesocotit sfatul. Raff începu să se înfurie pe măsură ce-i vorbea.

Cum crezi că m-am simțit când am văzut mașina răsturnată, iar tu aparent inconștientă? Crezi că m-am gândit doar la inconvenientul de a trebui să angajez altă secretară? Raff se opri, pentru că nu mai putu să-i spună ce simțise când o văzuse plină de sânge, cu părul căzut în ochi, așa cum fusese și Kathy.

– Și acum, ce-o să faci? O să mă concediezi? îl întrebă ea printre lacrimi.

– Nu se pune acum problema asta. Important este să ajungem acasă și să trimit pe cineva să ia mașina de aici.

– Mă încălzești puțin înainte de a pleca? îi ceru ea, iar Raff o prinse în brațe și-și lipi obrazul de al ei.

– Ce-ai vrut să spui mai devreme când ai afirmat că ți-ai pierdut mințile din cauza mea, Judy?

– Inima mea era curată, ca o coală de hârtie pe care nu s-a scris niciodată. N-am uitat nimic din ce mi-ai spus de când am venit aici.

– Atunci, cum ai uitat că ți-am interzis să mai pleci singură cu mașina?

– N-am uitat nici un moment, dar nu cred că ți-ar conveni să-ți amintesc unele lucruri.

– Cum ar fi?

– O, nu ți le pot spune acum, nu le-ai considera importante, și oricum, ți se vor părea fleacuri.

Raff îi ridică ușor bărbia și o sărută.

– Atunci, să rămână fleacuri zise el și o sărută din nou, de data asta mai insistent, ceea ce pe ea o făcu să-l prindă după gât cu o mână.

– Dragul meu, Raff.... chiar trebuie s-o faci?

– Ce să fac, copilă iresponsabilă?

– Să te însori cu Marcia.

– Ce te face să crezi că mă însor cu Marcia? o întrebă el, privind-o lung.

– Toată lumea crede asta. Iar dimineață mi-ai spus că vor fi niște schimbări la Slyne. Am înțeles foarte clar că urmează să te căsătorești.

– Și de asta ai plâns?

Judy se retrase, înțelegând că exagerase și că această discuție era jenantă pentru amândoi.

– Lacrimile pe care le-am vărsat nu sunt problema ta, Raff, și n-aș vrut să-mi amintești de ele. Nu plâng prea des. Dar, Raff... fii foarte atent. Îmi imaginez că este atât de ușor să te înșeli asupra unei persoane...

– De unde știi tu asta?

– Știu. Tatăl meu a fost un om foarte înțelept, dar nici chiar el n-a putut să mă învețe tot ce-ar fi trebuit să știu. Presupun că nimeni nu poate.

– Este adevărat, Judy, spuse el pe un ton cam trist și pentru a pune capăt discuției răsuci cheia în contact și porni.

Raff trecu cu inima strânsă peste gropi, unde mașina hurducăi cam tare. Trebuia să ajungă mai repede acasă cu ea s-o schimbe cu haine uscate. O mai privi pe furiș și avu impresia că doarme cu capul rezemat de umărul lui. Privi încă o dată dâra de sânge uscată pe fruntea ei, apoi gura ei cu buze pline și-și spuse c-ar fi mai bine dacă-ar trimite-o cât mai repede acasă, în Anglia.

Capitolul 7

Judy fu uimită de primirea care i se făcu la întoarcerea la Slyne. Servitorii se adunară cu toții în hol, exclamând fericiți cu lacrimi în ochi, ba chiar li se alăturară și câțiva câini, care nu aveau voie să intre în castel; colonelul și miss Motley se întreceau în a prescrie remedii pentru gleznele rupte, chiar și Noel îi spuse câteva cuvinte frumoase. Numai Marcia rămase deoparte, retrasă, fără să facă vreun comentariu, fără să se adauge la starea generală. Judy era convinsă că avea un aer aproape comic cu pelerina lui Raff în locul fustei, dar privind-o pe Marcia observă că era doar nerăbdătoare să se întâmple ceva sau poate doar să scape de toată lumea de acolo ca să rămână singură cu Raff.

– N-ar fi mai bine să te duci direct la culcare, Judy? îi spuse ea după ce exclamațiile se mai potoliră. Cred că Timsy a

încălzit deja apa pentru baie pentru că ai nevoie de așa ceva. Acum duceți-vă la bucătărie cu toții, nu mai este cazul să vă mai învârtiți pe aici și scoateți și câinii afară.

– Da, scoateți câinii afară, le spuse și Raff pe un ton blând.

Apoi Marcia o mai privi odată pe Judy repetând sfatul de a se duce la culcare.

– Vrei să te ajut să scoți hainele? se oferi Marcia.

– Glezna trebuie fixată corect, interveni Raff. Când ieși din baie, vin eu să ți-o fixez. Vrei să te duc în brațe până la baie?

– Eu sunt expert în a duce domnișoarele în brațe pe scări, se oferi Noel și o ridică pe Judy în brațe. Nu este nevoie de doctor. Mă pricep destul de bine să rezolv astfel de probleme. O s-o bandajez, o să-i dau o aspirină, apoi o duc la culcare și-i spun o poveste frumoasă.

– Da, apoi vino jos în salon să bem ceva. Pari cam obosit dragul meu, spuse Marcia.

Raff ezită încruntându-se la Noel, care începuse deja să urce scările cu Judy.

– Foarte bine. Noapte bună atunci, Judy, spuse el.

– Noapte bună, Raff, scânci ea, dintr-o dată afectată de indiferența lui.

Noel murmură:

– Ți-ai fi dorit să fie Raff în locul meu, nu-i așa? Ce povești v-ați spus sub lumina lunii? Marciei nu prea i-a convenit, după cum ți-ai dat seama.

– Marcia ar fi trebuit să– mi fie de ajutor. Nici lui Raff nu cred că i-a plăcut cum a reacționat!

– O, deja a apărut rivalitate între voi? Eu n-aș insista prea mult dacă aș fi în locul tău.

– Te temi, Noel?

– Să mă tem pentru Marcia? O, nu.

-Nu, pentru tine.

Noel ajunsese cu ea în cameră și o așeză pe pat. Una din servitoare îi făcuse focul și camera părea destul de confortabilă, chiar dacă era cam sărăcăcioasă.

– Ce vrei să spui, Judy? o întrebă Noel.

– Am auzit fără să vreau cearta dintre tine și Grogan după-amiază. Aveați de gând să schimbați încă o piesă din mobilier, nu?

El se așeză pe marginea patului cu un rânjet pe chip.

– Crezi așadar că știi totul? Probabil i-ai strecurat ce-ai auzit lui Raff..

– Am încercat s-o fac, dar el a crezut că sunt încă sub influența accidentului și a amânat pe altădată.

– Vezi că n-am făcut bine insistând să rămâi aici, când Raff a vrut să te trimită acasă? Și Marcia a cerut să fii oprită aici, după cum prea bine știi.

– Pentru că, spuse Judy, nici unul din voi nu aveți chef să faceți munca mea mizerabilă, acum când locul începe să se populeze.

Marcia nu mă vrea aici dar preferă să rămân decât să bată ea toată ziua la mașină.

– Când n-o să mai aibă nevoie de tine, vei zbura de aici, draga mea.

Nu are rost să te apropii de Raff acum. Este logodit cu Marcia.

– El n-a spus același lucru.

– Probabil nu ți-a spus. Crede că ai o slăbiciune pentru mine. Ce prostie, nu?

– O foarte mare prostie.

El începu să râdă, dar nu părea prea fericit.

– Pe stăpânul și domnul nostru nu-l vei putea convinge așa de ușor în privința mea. Nu l-am dezamăgit în vreun fel până acum.

– Consider că ești doar un puști răzgâiat care-și dorește doar ce nu poate avea, spuse Judy, iar el cu totul neașteptat o sărută pe creștet.

– Recunosc că sunt un individ pervers, spuse el malițios. Mărturisesc că la început nu m-ai atras deloc, dar mai apoi am început să te doresc tocmai pentru că eram foarte plictisit. Raff are același efect asupra Marciei. Sunt convins că odată ce se va culca cu el dorința va dispărea. Asta este firea omului, presupun.

Judy îl privi dezgustată, observând că din ochii lui începuse să dispară veselia.

– Aș vrea să cred că n-o să repeți toate fleacurile astea când se presupune că vei avea mintea limpede...

– De ce nu?

– Draga mea copilă, va fi ca un bumerang pentru tine. Crezi că Raff are vreun interes ca viitorul lui cumnat să fie condamnat pentru hoție? Nu, draga mea Judy, dacă încerci asta vei zbura imediat. Raff va apăra interesele Marciei, nu pe ale tale.

Judy presupuse că acesta era adevărul. Raff va fi foarte afectat, dar dacă viitorul lui era de acum stabilit alături de Marcia, va încerca să aplaneze lucrurile, iar cuvântul ei nu va conta.

Glezna ei începu să pulseze violent și-și dori ca Noel să plece mai repede din camera ei. Era cuvântul ei împotriva cuvântului lui Noel, era conștientă de asta și știa că nu poate răni prietenia lor în acest fel. Observând că ea cedase brusc, că părea înfrântă, Noel îi spuse:

– Observ că te-ai gândit mai bine. Există o singură explicație pentru tot ce am făcut. Raff este falit, nu mai are bani ca altădată. Recunosc că ne-am desfășurat afacerea pe ascuns, scoțând lucrurile pe furiș când nu era el acasă, dar nu ne-am gândit că servitorii vor vorbi.

– Și miss Doyle a făcut-o?

– N-o ascultă nimeni, biata de ea– până acum a crezut că Grogan a reparat mobila, ca scuză s-o vadă pe ea. Raff e un tip

mândru, n-ar vrea să se afle că vinde moștenirea familiei, de asta a făcut totul prin intermediul meu.

Judy nu-l credea, dar își aminti că atunci când îl întrebase pe Raff dacă știe de afacerile cu Grogan el îi spusese că este cam incoerentă.

– Grogan a spus că banii au mers în buzunarele tale, insistă Judy, care nu putea fi păcălită așa de ușor.

– Grogan a vrut să accentueze, micuță spioană, că banii se adună în contul meu. Atunci când se strânge o sumă mai mare i-o dau lui Raff, desigur.

– Mă consideri proastă din câte văd, spuse Judy.

– Nici vorbă, zise el, bătând-o pe umăr. Te iau drept o încăpățânată care știe ce vrea. Nu te juca astfel cu mine, draga mea, dar mai ales cu viața ta.

Când Mary Kate dădu buzna în încăpere nici unul n-o dojeni, ci luară intrarea ei ca pe un moment de respiro.

În sfârșit, după ce se culcă, Judy se simți mai bine. Privi în jur prin fosta cameră a copiilor, la pozele încă expuse pe pereți, la micul șemineu aflat într-un colț al amerei.

– Ești atât de bună cu mine, Mary Kate, cred c-ai fost o dădacă grozavă. Ce frumos ar fi ca în această încăpere să se afle din nou copii!Și tu ți-ai dori asta, nu?

Mary Kate o privi lung, cu mâinile în șolduri și cu o lumină ciudată în priviri, de parcă retrăia vremurile despre care vorbeau.

– Copii... da... este nevoie de glasuri de copii în locul ăsta. Spune-mi, miss Judy, rămâi mai mult timp aici?

– Nu cred, răspunse Judy cu tristețe. Dar mă voi opri în Irlanda să-mi caut altă slujbă. Mi-ar plăcea să lucrez tot prin părțile acestea. Simt că pot prinde rădăcini aici.

– Rădăcini? repetă femeia. N-aș fi crezut că ești atât de matură, miss! Acum ești gata, miss? Pot să-l anunț pe stăpân?

Judy nu era prea obișnuită cu exprimarea irlandeză și se încruntă neînțelegând.

– Să-l anunți? repetă ea.

– Să-i spun că-l aștepți, miss, îi explică Mary Kate cu răbdare și Judy îi zâmbi.

– A, da, sigur dar aș putea adormi în orice moment.

– Nu poți să dormi fără o supă bună. După ce pleacă stăpânul ți-o aduc, miss.

Judy abia aștepta să-l vadă pe Raff, să-i bandajeze el piciorul, și nu Noel. Nu-i putea spune din nou ce gânduri stranii îi dădeau târcoale, dar cu toate că nu-i putea spune totul, îl putea preveni în vreun fel. Dar când apăru Raff, era însoțit de Marcia care ducea cutia de prim– ajutor și deși se interesă de starea lui Judy, ochii ei negri nu se ridicau de pe mâinile lui Raff, care o bandaja cu repeziciune.

– Te simți bine așa? o întrebă el, îndreptându-se de spate.

– Da, mulțumesc. Îmi pare rău, Raff, că ți-am făcut atâtea probleme.

– Da, ar trebui să-ți pară, zise Marcia. Iar acum după ce aventurile tale s-au sfârșit cu bine, vrei să ți-l trimit pe Noel să-ți spună noapte bună?

– Nu, de ce i-aș spune noapte bună lui Noel? răspunse Judy , luptându-se să-și păstreze ochii deschiși.

Marcia ridică din umeri și păru foarte amuzată când întâlni privirea lui Raff.

– Am crezut că abia aștepți să-ți spună povestea pe care ți-a promis-o mai devreme. Ar fi venit el să te bandajeze, știi, dar ne-am gândit că ești prea emoționată și te-ai putea aștepta la prea multe din partea lui, nu-i așa, Raff?

Chipul lui Raff era ca o mască pe care nu se putea citi nimic.

– Ești cât se poate de ticăloasă, rosti Judy foarte clar și adormi.

***

Își petrecu a doua zi în pat, din ordinul lui Raff, dar el nu veni s-o vadă.

Evenimentele din ziua precedentă i se păreau cam confuze și abia își mai amintea ce-i spusese Marciei înainte de a adormi.

Noel trecu pe la ea după prânz, dar se prefăcu că doarme; chiar și Marcia îi aduse un coșuleț cu fructe, pe care-i spusese că i le adusese Raff de la Knockferry.

– S-a dus special pentru ele? o întrebă Judy, alinată de gândul că se gândise la ea, deși nu venise s-o vadă.

– Nu, nu s-a dus, a avut de rezolvat problema mașinii pe care ai stricat-o, apoi s-a dus la avocat, sau așa mi-a spus. Apoi, zâmbi amintindu-și brusc că venise aici ca să fie amabilă cu ea, se așeză pe marginea patului cu țigările și o cutie de ciocolată în mână.

– Nu m-a uitat, îi spuse brusc, arătând cutia de ciocolată. Ia și tu una.

– Mă tem că, zise Judy după ce luă ciocolata, n-am fost prea politicoasă cu tine aseară.

– M-ai făcut ticăloasă, dar am meritat-o.

Judy era uluită. În ultimul timp, Marcia nu se obosise să fie drăguță cu ea și se întrebă ce i se întâmplase.

– Îmi pare rău. Nu trebuia să spun asta cu voce tare, chiar dacă așa gândeam.

– E grozav să-ți exprimi gândurile, draga mea. Nu e bine să te închizi în tine. Poate eu de asta sunt uneori așa de răutăcioasă. Spune-mi, Judy, i-ai "strecurat" ceva lui Raff aseară?

A, așa se explica vizita Marciei, se gândi Judy. Fratele ei voia să afle ce i se spusese lui Raff.

– Te referi la mobilă? spuse Judy privind-o lung.

– Nu știi nimic despre mobilă, o repezi Marcia. Iar dacă Noel a făcut ceva nepermis, nu vreau să aflu.

– Și atunci, ce-ai vrut să știi? o întrebă Judy politicos. Oare era posibil ca Marcia să nu fi avut nici un amestec în afacerile fratelui ei cu Grogan, sau doar căuta să se asigure că Judy nu va dezvălui nimic. Marcia mai mâncă o ciocolată, fără s-o mai servească de data asta, apoi își aprinse o țigară și se așeză mai comod.

– Știi, Judy, sunt doar curioasă.

Desigur, ai meritele tale. Dar bărbații sunt foarte suspicioși, știi, nu?

– Și Raff este unul din ei?

– Nu știu, decât în ceea ce mă privește. Am crezut că pot afla de la tine.

– Dacă ai fi sigură de el ca bărbat, Marcia, n-ai mai punea asemenea întrebare, spuse Judy cu blândețe, iar cealaltă scăpă scrumul din țigară, apoi dădu nervoasă din mână.

– La naiba, nu sunt deloc! Raff mă place, se vede din privirile lui, iar eu știu să fac un bărbat să mă placă dacă vreau, dar toată problema cu acea Kathy mă face să nu mai știu ce să cred. Lui Judy i se păru normal ce-i spunea Marcia, și după un moment de gândire spuse:

– S-a petrecut cu mult timp în urmă, iar ea era foarte tânără. Iar un bărbat nu jelește la nesfârșit o moartă, dacă este un bărbat normal.

– De fixații ai auzit, Judy? o întrebă Marcia.

Judy nu se putu abține s-o privească ciudat.

– Judy, cred că ești conștientă că-i amintești de fata aceea-de asta nu te-a plăcut de cum te-a văzut.

– Dar, dar nu văd de ce...

– Marcia, te măriți cu el, nu? Judy răsuflă ușurată odată ce lansă întrebarea care o chinuia atât.

– Nu știu... da, desigur că mă mărit cu el. După ce rosti aceste informații contradictorii, Marcia păru că-și amintește brusc ceva. Fii amabilă cu ea, chiar bună dacă poți, Marcia, o rugase Noel. Fata asta este periculoasă pentru noi amândoi, ne poate face mult rău. Marcia însă nu prea ținea cont de rugămințile și de sfaturile fratelui ei ; avea propriile-i probleme nerezolvate.

– Sunt convinsă că v-ați sărutat, continuă Marcia cu un zâmbet de femeie care le știa pe toate.

Judy se gândi la întrebarea ei, netulburată de curiozitatea ei. Oare acele câteva sărutări schimbate în mașină puteau însemna că făcuseră dragoste? I-ar fi plăcut să poată fi astfel considerate dar onestitatea îi interzicea să le considere așa. O luase în brațe ca s-o încălzească; o sărutase chiar cu multă tandrețe dar probabil făcuse asta ca s-o liniștească, poate că Raff ar fi făcut toate astea și cu un copil.

– Nu, nu cred că se poate spune că s-a petrecut ceva nepermis, spuse abia șoptit, iar Marcia o privi pieziș, intrigată.

– Să înțeleg că v-ați sărutat?

Judy o privi în față și spre uimirea ei, simți dintr-o dată milă pentru ea. Marcia avea aceleași standarde ca fratele ei, clișee și reacții foarte ușor de intuit; cei doi frați nu aveau nici un pic de profunzime.

– Da, m-a sărutat, recunoscu ea. Chiar și un copil care se rănește este sărutat, ca să nu mai plângă.

– A, tu plângeai atunci?

– Da.

– Iar bunul și puritanul O'Rafferty ți-a șters lacrimile?

– O, Marcia! Judy simțea c-ar fi vrut să râdă și să plângă în același timp. Nu înțelegi că poate exista un moment de tandrețe între doi oameni fără să existe pasiune? Există atâtea moduri de a-ți exprima tandrețea!

– Eu știu unul singur, replică Marcia. Bărbații sunt identici, indiferent ce scuză găsesc ca să-și ascundă dorințele lor primitive.

Felul în care arăți atrage tandrețea, dar cu un singur lucru în minte.

– Nu cred că-l poți înțelege pe Raff, răspunse Judy, iar Marcia începu să râdă sigură pe ea.

– Nici nu am nevoie să-l înțeleg, draga mea. Sub această aparentă indiferență este și el un bărbat ca toți ceilalți, așa cum poate ai constatat și singură. Să nu crezi că-ți voi purta pică pentru acest mic interludiu, pentru că poate nici nu ai

experiență în direcția asta, dar lasă deoparte acest comportament caracteristic lui Kathy, da?

– Nu te înțeleg.

– Ba eu cred că mă înțelegi foarte bine. Uite, îți fac un compliment considerându-te o posibilă primejdie pentru mine, pentru planurile mele. Nu m-am gândit la tine ca la o rivală serioasă, dar Raff e un tip ciudat, nu prea știu ce-i place.

Judy își scoase piciorul bandajat de sub plapumă și se întinse. I se părea foarte ciudat că Marcia, o femeie atât de frumoasă și de sofisticată, să se considere egala ei.

– Marcia ce simți pentru Raff, de fapt? o întrebă. Îl iubești?

– Sigur că-l iubesc. Îl vreau pentru mine! spuse cu aroganță.

– Nu este același lucru să iubești și să dorești pe cineva.

– Tu de unde știi?

– Știu că dacă dorești, dar nu ești gata să și dăruiești, este o negare a ceva fundamental.

– Pe naiba! exclamă Marcia și-și mai aprinse o țigară. De unde ai ideile astea, draga mea?

Fiecare femeie dăruiește ceva– se dăruiește pe sine, nu este de -ajuns?

– Dar tu nu te dăruiești, replică Judy urmărind o rază de soare care juca vesele pe fereastră. Îți dăruiești trupul, dar nu pe tine însăți.

– Ce naiba vrei să spui?

– Că o parte din ființa ta trebuie să se contopească în același timp cu a celuilalt. Nu-ți pasă de Slyne, care este viața lui Raff. Cum te vei descurca?

– Draga mea, Slyne nu prea are valoare de piață zilele astea. Dar pot vinde tot ce este in interior, dacă rămânem fără bani.

– Și Raff? El nu va vinde niciodată.

– Ba eu cred c-o va face pentru a-și mulțumi soția care așteaptă ceva de la el în loc să se înmormânteze de viu în această căsoaie a strămoșilor.

– Dac-o va face își va vinde dreptul moștenit prin naștere și ar fi o mare prostie să-i ceri asta.

Marcia se ridică întinzându-se ca o pisică, privindu-se în oglindă.

– Ei bine, mi-ai ținut o mică predică, acum voi vorbi eu. Ia-o ca pe un avertisment prietenesc, draga mea. Dacă tot te afli pe aici o vreme, nu încerca să ne faci probleme. Și noi ți-am putea face.

– Mi le-ai făcut deja, nu? replică Judy, obosită de discuție. Insinuând că eu și Noel avem o relație.

– Și nu este așa?

– Marcia, știi foarte bine că nu este nimic între mine și fratele tău.

– Nu se poate, trebuie să fie ceva între voi. Altfel nu văd cu cine s-ar putea distra fratele meu pe aici.

– Nu-mi pasă cu cine se distrează sau dacă se distrează. Îmi displace că Raff și-a făcut o impresie greșită, mai precis că a fost împins spre asta.

– Nu-l poți învinui, v-a surprins în ipostaze care nu puteau fi altfel interpretate, zise Marcia privind-o lung și amintindu-și privirile lui Raff care trădau gelozie. Poate că până la urmă n-a fost o idee prea bună să arunci umbre de îndoială asupra standardelor tale morale înalte, adăugă ea iar Judy o privi cu ochi care brusc părură foarte verzi.

– Ai făcut-o deliberat? spuse ea, iar Marcia zâmbi.

– Nu chiar, spuse ea. Lui Noel îi place să riște câteodată.

– Și tu?

– Eu nu puteam rezista să te las să mă vorbești de rău, fără a-ți răspunde cu aceeași monedă.

– N-am încercat asta niciodată, Marcia.

– Nu? Ei bine totul este permis în dragoste și în război, așa se spune, iar tu ești un pic îndrăgostită de Raff, nu?

Judy o privi grav.

– Dacă sunt, este problema mea. Marcia ridică din sprâncene.

– Este o dragoste de școlăriță, draga mea, o s-o depășești rapid.

– Marcia, atât te rog, nu-i frânge inima.

Marcia zâmbi batjocoritor și-și luă pachetul de țigări.

– Ia tu ciocolata asta, care a rămas. Cu acestea, ieși din cameră.

Capitolul 8

După aceea, Judy observă că relația dintre ei începu să se deterioreze vizibil. Raff era foarte retras și se detașase de ei toți, lipsea foarte mult de acasă, mergând des la avocatul său din Knockferry, sau ocupându-se personal de vizitatorii castelului. Judy nu mai avea de acum probleme cu glezna, trecuseră șapte zile de la acel accident, dar din ordinul lui Raff stătea cu piciorul ridicat după-amiaza. Se afla în salon, unde o găsi Noel.

– Tot te mai simți ca acel câine care a făcut rost de un os? o necăji. Și de ce-ți petreci aici după-amiezele? Ca să te asiguri că nu mai schimbăm vreo piesă de mobilier?

– Nu, răspunse ea fără măcar a încerca să se ridice, dar trebuie să stau undeva și sofaua mi se pare cea mai confortabilă. Nu ți se pare că Raff e îngrijorat?

– Îngrijorat nu, poate plictisit de faptul că mica lui secretară s-a îndrăgostit de el. Nu crezi că așa este din moment ce el are intenții cu Marcia?

– Ce mult îți place să superi oamenii, Noel. De ce nu mă lași în pace? Dacă ești așa de sigur că Marcia a obținut ce-a vrut, de ce mai insiști?

El ridică din umeri.

– Cred că din obișnuință. Raff îi face vizite dese avocatului său acum pentru aranjamentele în vederea căsătoriei.

– S-a stabilit ceva concret sau vorbești fără să știi nimic, ca de obicei?

– Marcia nu-mi spune nimic, iar Raff, din cât îl cunosc, știu că ar aborda noaptea nunții ca un feudal adevărat, cu aranjamente privind zestrea și altele. Sper totuși să nu facă lucrurile prea temeinic, ca să mai existe o portiță de scăpare pentru biata Marcia.

Judy mai privi o dată mobila din încăpere, parcă pentru a se bucura ultima oară de frumusețea tapițeriilor, a tablourilor.

– Va încerca să-l convingă să vândă, imediat, nu-i așa?

– Va face tot posibilul, așa cum o cunosc pe sora mea. Statul aici nu-i prieste deloc! replică Noel privind-o amuzat. Îți pare rău că nu s-a îndrăgostit de tine, nu? Tu ai fi fost fericită să stai aici tot restul vieții, să ai grijă de servitori și de castelul lui, nu?

– Nu m-am gândit la acest aspect, răspunse Judy cu toată sinceritatea.

– Mincinoasă mică! îi spuse Noel și părăsi încăperea.

Și cei doi Maules se schimbaseră, se gândi Judy. Marcia nu mai avea limba așa de ascuțită, era mai reconciliantă, dar Judy știa că se va dispensa de ea când va veni momentul.

Noel devenise și el mai plăcut, cu toate complimentele pe care i le făcea, dar era conștientă că era ceva doar de suprafață, pentru că între ei zăcea acel secret nerostit, care rămăsese așa numai din cauză că afecțiunea lui Judy pentru Raff o împiedica să i-l destăinuie.

Și cei doi musafiri ai castelului păreau conștienți de apropiatele modificări. Colonelul și miss Botley veniră cu rândul s-o viziteze pe Judy în timp ce sta acolo; deși miss Botley punea întrebări stânjenitoare și uneori impertinente, colonelul încerca să-și păstreze verticalitatea și să afle adevărul prin alte mijloace.

– Desigur, nu vreau să fiu indiscretă... începu miss Botley.... și mai cred că vei pleca și tu curând de aici...

– Ce vă face să credeți asta? o întrebă Judy, neștiind care din cei doi lansase zvonul că nu mai era nevoie de serviciile ei.

– Nu contează! exclamă miss Botley. Dar aș vrea să-ți fac o propunere, draga mea. Când voi pleca de aici n-ai vrea să mă însoțești, ca o companioană?

Judy o privi uimită.

– Dar am pregătire de secretară, nu de damă de companie. Și oricum aș vrea să obțin un post similar tot în Irlanda dacă trebuie să plec.

– Ce contează pregătirea pe care o ai? zise miss Botley. Cât despre rămânerea în Irlanda, mi-ar plăcea o vreme, dar undeva unde există mai mult confort ca în acest castel. În Dublin poate la un hotel bun, sau în una din acele stațiuni moderne, la Killarney. Gândește-te, draga mea.

– Mă voi gândi, sigur c-o voi face, spuse Judy cu politețe, impresionată de oferta neașteptată făcută de acea doamnă bătrână, cu ochii mari. Însă nu putu să n-o întrebe: dacă nu vă place locul acesta prea mult, de ce ați stat atât aici? Iar în hoteluri nu vă veți simți singură?

Miss Botley oftă, jucându-se cu una din multele ei eșarfe.

– Da, mă simt singură, se confesă ea, dar când ajungi la vârsta mea, Judy, nu te mai vrea nimeni. Acest castel nu mi s-a părut diferit de altele, dar oamenii de aici mi s-au părut mai apropiați și mai înțelegători, iar când ai apărut tu parcă s-a luminat acest loc. Dar am realizat imediat că nu vei fi fericită aici.

– M-am simțit foarte bine în acest loc, zise Judy. Numai că vor fi schimbări aici la Slyne, bănuiesc că ați aflat câte ceva. Probabil mi se va cere să plec.

Miss Botley o aprobă.

– Este evident că miss Maule a reușit să-l prindă în ghearele ei pe domnul O'Rafferty, bietul de el. Bărbații ăștia nu sunt capabili să vadă dincolo de vârful nasului! Dacă nu sunt ei decepționați îi decepționează ei pe alții, așa că nu trebuie să-ți fie milă de ei!

Era evident că Judy și miss Botley aveau un punct de vedere comun, cu toate că ea era puțin exasperată când intră Raff pe neașteptate, iar miss Botley după ce roși până în vârful urechilor, se retrase.

– Cine a decepționat pe cine? o întrebă el. Din privirea pe care mi-a aruncat-o, îmi imaginez că de mine vorbea.

– De când zac aici, trebuie să ascult confidențele tuturor, răspunse Judy evitând întrebarea. Nu este o femeie rea, ci doar foarte singură.

– Bine, poate că așa este, tu știi mai bine. Cine ți s-a mai confesat? Colonelul Frazer?

– Da, a fost și el pe aici, chiar și acel domn mic de statură care a venit acum câteva zile ca să scrie o carte.

– Cred că voia să-ți solicite servicii gratuite de dactilografie.

– Poate, dar pleacă mâine. Spune că aici nu sunt vibrații pozitive. Raff se așeză lângă ea pe sofa, iar ea îl făcu loc mai mult strângându-și picioarele. Părea destul de hărțuit, observă ea, și mai ales părea să fi uitat felul în care se purtase cu ea în noaptea accidentului.

– Tu ce ai de gând, Judy? Ți se pare că te irosești aici, ca secretară?

– Miss Botley mi-a oferit o slujbă de damă de companie când va pleca de aici, zise ea cu jumătate de glas.

– Pleacă miss Botley? Ce noroc s-a pogorât asupra noastră! Apoi, brusc, se încruntă; vrei să spui că vei fi companioana ei? Ți-a făcut această ofertă?

– Da.

– Asta înseamnă că i-ai spus că vrei să pleci!

– Nu, dar a venit vorba. Mi-am imaginat că știe de la tine.

– N-am spus nimic nimănui; parcă vorbisem că acest subiect va fi dezbătut doar de noi doi, ceva mai târziu.

– Dar m-ai avertizat că va veni și clipa aceea, îi aminti ea cu blândețe.

– Era ceva care ținea de viitorul îndepărtat, Judy! Dacă vrei să pleci, îți pot găsi ceva mai bun decât această ofertă a lui miss Botley!

– N-am vrut niciodată să plec, Raff. A fost ideea ta dacă-ți amintești, spuse ea cu o grimasă. El zâmbi neînțelegând prea mult.

– A fost multă confuzie între noi, Judy.

– Da, am observat și eu.

– Adevărat, Judy? Asta înseamnă că și tu uneori poate ai înțeles exact contrariul...

– Dar n-am făcut nimic care să te afecteze pe tine sau ceea ce faci tu.

– Și asta mi se pare un răspuns ambiguu, replică el.

Judy oftă.

– Și întrebarea a fost la fel de ambiguă.

– Da, poate că a fost. Judy, de multe ori am vrut să am o discuție serioasă cu tine, dar tu ai ridicat mici bariere... ridicole.

– Și tu ai procedat la fel, Raff, îi spuse Judy. În ultimul timp ai fost mereu absent, foarte departe de tot ce se întâmpla aici și m-ai tratat ca pe un copil.

– Adevărat? Poate că a fost o formă de autoapărare. Raff se opri ezitând. Cândva mi-ai spus că am acele calități pe care o femeie le consideră rare; mă întreb dacă ai înțeles ce-ai spus atunci.

– Sigur că da, dragul meu Raff, am înțeles foarte bine.

Raff nu mai spuse nimic, de parcă ar fi fost preocupat de vreuna din noile sale probleme, iar ea se întrebă dacă-i auzise răspunsul. Raff părea foarte neliniștit în ultimul timp, dar în privirea lui se citea că nu este chiar nefericit. Oare și cu Marcia purta astfel de discuții?

– Ești îngrijorat, nu? îl întrebă, iar el îi zâmbi, de parcă s-ar fi scuzat pentru o slăbiciune care nu-i era caracteristică.

– Da, sunt puțin îngrijorat, răspunse el. Am mai avut o întâlnire cât de puțin încurajatoare cu avocatul meu astăzi. Am probleme și cu banca.

– Cu banca? repetă ea.

Băncile nu prea aveau legătură cu căsătoriile și aranjamentele făcute în acest scop. Ai probleme legate de bani?

– Presupun că fiecare are din când în când, răspunse el evaziv, dar locul acesta necesită mai multe cheltuieli decât îmi pot permite.Și eu am fost cam delăsător, pentru că n-am observat asta mai devreme și încep să cred că Noel nu este potrivit pentru munca pe care o face.

– Ar trebui să ai niște contabili, îi spuse ea pe un ton puțin cam aspru. Curând va trebui să dai socoteală pentru neconcordanțele din registrele de încasări. Ai putea să-i ceri lui Noel să le pună măcar în ordine.

– Bănuiesc c-ar trebui s-o fac, dar cred că este cam târziu ca să mă mai plâng în privința greșelilor făcute. Spune-mi, Judy, vizitatorii castelului au cerut trufandale și alte articole de lux în loc să se mulțumească doar cu o partidă de pescuit, de vânătoare și un pat confortabil?

Ea îl studie, curioasă. Era ca și cum ar fi recunoscut cam târziu, ce-i drept, că nu știuse să conducă această afacere, dar oricum era încurajator că reușise să scape de sub dependența angajaților săi, Marcia și Noel.

– Am încercat să-ți spun asta la puțin timp după ce am venit aici, zise ea, dar ai făcut-o pe atotștiutorul cu mine.

– Da, îmi amintesc c-am preferat să iau drept bune asigurările Marciei. Spune-mi ,Judy, sunt un patron atât de prost?

– Nu, Raff, nu, îl liniști ea repede. Cred că ești ceea ce au fost întotdeauna strămoșii tăi și simți că nu te poți schimba. Ai considerat că Noel va face totul într-un mod cât se poate de onest, iar tu vei fi figura din umbră?

El o privi lung cu ochii lui mari, cenușii.

– Așadar și tu crezi că este doar vina mea, nu?

– Este doar în măsura în care ai permis să te lași condus de alții. Poate că la început Noel a avut idei bune, dar fără a ține seama și de cadrul în care și le punea în practică. Locul acesta te-ar fi ajutat să scoți profit, dacă nu ai fi servit caviar oaspeților la fiecare masă.

– Am vrut doar să fie un loc pentru oamenii cu bani! exclamă el cu un zâmbet trist.

– Așadar, asta este? Dar Slyne nu poate satisface acest nivel de exigențe, Raff! Cum te-a convins Noel să țiinești la un asemenea nivel?

– N-a făcut-o cu ajutorul cuvintelor. Știam doar că el avea experiență în acest domeniu, pe când eu eram doar un începător. Când ne-am întâlnit, el era bolnav, iar eu falit. Dacă puteam păstra Slyne, oferindu-i și lui o slujbă, mi s-a părut soluția la problemele noastre. Apoi ni s-a alăturat și Marcia...

Amândoi tăcură, apoi Judy insistă cu întrebările:

– Și Marcia te-a orbit, atrăgându-te spre lucruri mai prozaice, spuse ea așteptându-se la o reacție violentă din partea lui.

Nu era sigur, își spuse ea, să patineze pe gheață atât de subțire.

– Marcia e o femeie frumoasă, desigur, începu el încet. Pentru mine a fost o experiență nouă, aici unde noi nu avem pretenții prea mari în privința femeilor.

– Și?

– Și ce-ai vrea să-ți spun? Raff părea impacientat și obosit. Se simțea nevoia unei mâini de femeie, iar Marcia s-a descurcat excelent. Am fost un trio, fiecare cu atribuțiile sale.

– Iar pentru tine, după cum ai spus, ea era o experiență nouă, zise Judy și văzu cum privirea lui redevine tăioasă.

– Ei bine, da... poate... zise el și-și trecu o mână peste glezna ei afectată. Cum te mai simți? Vrei să te mai bandajez o dată?

– Nu este necesar, răspunse ea, acceptând schimbarea stării lui de spirit, conștientă că trecuse vremea confidențelor, dacă el chiar avusese intenția de a face vreuna. Acum șchiopătez mai puțin. Pot să lucrez aproape normal, o zi întreagă.

– Aș vrea să văd cum mergi , spuse Raff, iar ea se ridică ascultătoare de pe sofa și merse în fața lui pe podea. Raff îi admiră talia subțire, sânii care se conturau frumos sub pulovărul roșu, felul în care părul roșu și ondulat îi cădea pe umeri.

– Da, cred că te-ai vindecat.

Asta poate și pentru că ești foarte tânără, Judy.

Ea se opri ,privindu-l.

– Nu sunt mai tânără decât era Kathy, răspunse ea și-l văzu cum se încruntă.

– Nu, cred că nu, zise el ridicându-se. A, era să uit, am primit o anulare, adăugă el îndreptându-se spre ușă. Un cuplu de americani, care a reclamat ceva legat de nota de plată. Presupun că Noel le-a adăugat ceva ce nu le-a convenit.

– Asta nu sună bine, zise ea. Aveau rezervare pe termen mai lung?

– Am uitat: Marcia a părut foarte afectată, dar i-am spus că ne putem descurca și fără yankeii ăștia.

– Se gândea la bani – cu toate astea sunt mulți americani care nu fac nazuri, îi spuse Judy. Vin să cumpere antichități și poteen– apropo, ce este acest poteen?

– Ceva care trebuie evitat de tinerele încăpățânate ca tine, îi spuse el, revenind la felul lui obișnuit de a se purta cu ea. Oricum, până la sfârșitul lunii hotelul se va umple din nou. Mâine este prima zi de mai.

***

Prima zi de mai...

– A venit vara deja, spuse Judy, apoi se uită mirată la Raff și chiar la Marcia, care o priveau cam ciudat pentru că îmbrăcase o rochie de bumbac, deși afară era cam întunecat.

– N-am observat deocamdată, răspunse Marcia cam rece. Raff, se mai petrece și altceva în zona asta în afară de aceste nesfârșite ploi?

– O, da, răspunse el cu un zâmbet forțat. Probabil ai uitat vara trecută. Iar asta este o zi blândă.

– Nu văd deosebirea dintre o zi blândă și una în care toarnă cu găleata, răspunse ea. Judy, a mai apărut o anulare de care trebuie să te ocupi în dimineața asta. Iar familia aceea din Manchester dorește baie privată și vine cu doi câini.

– Vor ieși certuri cu ai noștri, iar băi private nu avem, îi răspunse Judy plină de voioșie.

– În acest caz ar trebui să avem, așa cum am spus întotdeauna. Am putea transforma din camerele existente, cred. Raff, ți-am mai spus asta.

Nu există băi de-ajuns.

– Mai sunt încă patru în zona rezervată servitorilor, îi răspunse Raff. Ar trebui să fie de-ajuns.

Marcia exclamă, impacientată.

– Două băi la un hangar de castel sunt insuficiente, continuă ea. L-ai făcut pe Noel să anuleze comanda pentru transformarea a două camere în băi. Iar javrele alea de afară ar trebui să dispară. În afară de faptul că se iau la bătaie cu

animalele vizitatorilor, intră în casă, aduc purici și murdărie, dacă nu chiar mai mult.

– Marcia, aș vrea să înțelegi odată pentru totdeauna că asta este casa mea, indiferent ce ai vrea să faci tu aici, răbufni Raff. Câinii sunt ai muncitorilor de la fermă și nu pot fi alungați, după cum bine știi, iar în privința băilor nu sunt dispus să mai investesc nimic, decât am făcut deja. Dacă vizitatorilor nu le este de-ajuns ce se găsește aici, se pot duce în altă parte.

Era un lucru neobișnuit ca el să-și exercite autoritatea în termeni atât de direcți încât Judy sări uimită de pe canapea și o privi pe Marcia care roșea de indignare.

– Chiar așa, Raff? Cred că ți-ai pierdut mințile din moment ce mi te adresezi astfel în fața secretarei!

– Îmi pare rău dacă-ți displace să ți se spună adevărul, draga mea, dar tu și Noel păreți a nu înțelege că există o limită de capital. Profiturile de până acum au fost înghițite de cine știe ce cheltuieli, care nu erau necesare și văd că nu vrei să te oprești. Apoi încercă să-i zâmbească și adăugă: iar faptul că Judy este angajată ca secretara mea n-o transformă într-o servitoare.

– Da, îmi este foarte evident lucrul acesta! exclamă Marcia indignată. Și bănuiesc că ei trebuie să-i mulțumesc pentru această fermecătoare ieșire a ta.

De ce n-o pui în locul meu să se ocupe de clienți, ca să vedem cum se descurcă?

Era după micul dejun dar nici unul nu se grăbea să se apuce de treabă. Raff sări în picioare.

– Vino, Judy... mai bine să ne apucăm de treabă. Noel s-a dus din nou la Casey?

– Da, bombăni Marcia. Avem nevoie din nou de diferite articole, pe care tu, probabil le vei considera inutile.

Raff se opri în spatele scaunului ei apoi se aplecă asupra ei; era un gest intim pe care Judy îl mai observase.

– Nu fi îmbufnată, Marcia, îi spuse el cu tandrețe. N-am vrut să te supăr. Sunt și eu cam îngrijorat, asta-i tot.

– Atunci apucă-te de lucru și apoi scoate-mă undeva la plimbare, zise ea. Raff însă scutură din cap.

– Altă dată. Eu și Judy avem de recuperat perioada în care ea n-a putut lucra.

Ajunși în birou, Judy începu să-și aranjeze cutele rochiei, iar Raff ascuți creioanele.

– N-ar fi trebuit să-i dai acel răspuns legat de servitoare, remarcă ea.

– N-ar fi trebuit să facă acea aluzie încă de la început, răspunse el. Îmi cer scuze pentru acel mic act de tandrețe la care a trebui să asiști.

– Nu ai destule manifestări de tandrețe față de Marcia.

– Ce vrei să spui, Judy?

– Nu știu, dar când doi oameni sunt...

– Ce sunt, Judy?

– O, nimic, zise . Mă tem că uneori vorbesc fără să-mi dau seama că trebuie să fiu mai discretă.

– Da, am observat. Dar cred că voiai să spui că dacă doi oameni au ceva unul pentru altul, este normal să fie tandri. La asta te gândeai, nu?

Raff stătea lângă biroul ei, privind-o, iar ea își ridică privirea spre el cu acei ochi limpezi, netulburați cu care se obișnuise atât de mult.

– Cam așa ceva, zise ea iar el îi zâmbi.

– Și cred că te-ai mai gândit și la micile noastre discuții.

De data asta el citi uimire în ochii ei, apoi Judy îi evită privirea.

– Era cu totul altceva, de cele mai multe ori mă necăjeai.

– Iar tu îmi răspundeai cu un temperament neobișnuit pentru o relație dintre un șef și secretara sa, răspunse Raff.

– Este din cauza culorii părului meu. Mi-ai mai spus că temperamentul meu se potrivește cu culoarea părului.

– Este adevărat. Toate astea mă duc la o singură concluzie, miss Judy Ware; că nu suntem deloc indiferenți unul față de altul.

– N-ar fi mai bine, zise ea, lăsându-și ochii în jos, să ne apucăm de lucru? Vezi teancul ăsta de corespondență? Trebuie rezolvat astăzi!

Au lucrat împreună toată dimineața, apoi Raff a lăsat-o pe ea să continue, iar el a terminat de scris scrisori către agenții,

după care a plecat pe lac, după rațe. Cei doi Maules luau mașina și se duceau în oraș după cumpărături, sau în căutare de distracții, atâtea câte se puteau găsi, lăsând-o pe Judy singură căci la castel nu mai sosise nici un vizitator.

Vremea era cam indecisă, zilele ploioase alternau cu cele însorite, iar Judy schimbă cele patru rochii de bumbac, după care garderoba ei cam sărăcăcioasă se epuiză.

Abia aștepta în fiecare zi să înceapă lucrul cu Raff, pentru că deși nu se spusese nici un cuvânt, acel fir invizibil care-i unea se transformase într-o intimitate împărtășită. Nu-i mai era greu să-i răspundă, sau să-i evite întrebările. Nu se amăgea că Raff ar fi avut ceva în afară de admirație politicoasă pentru ea, dar nu-i spusese el în prima zi de mai, că nu-i este indiferentă? Indiferent dacă urma sau nu să se căsătorească cu Marcia, el n-o iubea și chiar și aceasta învățase să renunțe la manifestările lui de tandrețe.

Cei doi frați erau prea ocupați acum, pregătindu-se pentru invazia turiștilor de la sfârșitul lunii mai, ca să-i mai acorde ei atenție. Dacă reușea să nu intre în vorbă când se luau decizii importante, nu se mai lovea nimeni de ea.

Marcia, căreia îi plăcea rolul de gazdă, nu mai știa ce să mai facă, să creeze impresia de lux vizitatorilor de peste ocean, de la care se aștepta la mari venituri.

– Trebuie să comanzi acel bar pentru apartamentul Sarsfield, Noel, pentru că sunt sigură că vor dori să dea

petreceri acolo, spuse ea, consultând o listă. Le putem oferi acele pahare georgiene din vitrina aflată în salonul mare. N-au fost folosite niciodată.

– Să fii sigură că setul Waterford nu va ajunge pe mâinile unor străini care nu pot face diferența dintre coniac și un whisky irlandez bun, îi spuse Raff, iar ea se strâmbă.

– Dacă nu le-ai folosit niciodată, de ce nu le vinzi? întrebă ea. Ai obține un preț extraodinar în Statele Unite pentru acest Waterford Georgian.

– Nici vorbă! insistă Raff.

– În acest caz trebuie să cumpărăm altele pentru bar și asta va mări cheltuielile, după cum îți place să scoți mereu în evidență. Ar mai trebui să mergem la Knockferry să vedem dacă pot confecționa cearșafuri colorate noi care să mai înveselească încăperile astea vechi. Și ciocolată, Noel, trebuie să fim atenți să existe din belșug, americanilor le place foarte mult.

– De ce nu-și cumpără singuri? zise Raff cu un aer foarte inocent, dar Marcia nici măcar nu zâmbi.

– Este vorba de gestul în sine, dragul meu, îi explică Marcia ca unui copil. Acești indivizi sunt extrem de bogați și susțin că au strămoși irlandezi. Vor fi niște contacte extrem de valoroase când se vor întoarce în America și-ți vor face reclamă acolo.

– Mda, toți au strămoși irlandezi, zise Raff cu un aer ciudat. Le mai ții minte pe cele două englezoaice care au

fost aici în februarie, care se voiau rude cu Timsy și nici nu i-au dat bacșiș la plecare pretextând că nu-și pot mitui o rudă?

– Erau două nebune, zise Noel cam distrat, apoi își aminti că ele erau cele cărora le încărcase zdravăn nota de plată ca și pe a celor doi Lucas, care aproape că-l prinseseră pe picior greșit. Pentru acea notă de plată dăduse vina pe biata Judy, dar nu-și mai putea permite să facă asta. Deși Raff părea foarte distrat și absent în utimul timp, nu știai niciodată prea bine ce este cu el...Marcia încă mai dădea instrucțiuni. Arăta extem de bine sora lui, părea foarte potrivită pentru o viitoare castelană. Raff se ridică brusc, de parcă nu l-ar mai fi interesat nimic din ce se discuta și spuse:

– Hai ,Judy, nu mai are rost să rămânem aici. Avem treabă la Knockferry.

Ai putea să vii cu mine.

– De ce nu mă iei pe mine? întrebă Marcia. M-aș interesa și de acele seturi colorate de pat.

– Mi-am amintit că nu-ți place ziua de târg. Și de fapt, după ce m-am mai gândit, cred că acele seturi vechi irlandeze de pat pe care le avem sunt mai bune decât orice seturi colorate, spuse el cu un zâmbet și după ce-i făcu un semn cu ochiul lui Judy, o trase după el afară din cameră.

În timp ce se ocupă de problemele sale Raff o lăsă pe Judy să cutreiere prin oraș. Ea nu mai fusese decât o singură dată

cu Noel, astfel că zgomotul și aglomerația, culorile vii, erau încă o noutate.

Când obosi de ce văzuse în piață se uită prin vitrinele magazinelor. Un orășel care acesta nu avea mare lucru de oferit, mai ales unora cu gusturi extravagante, deși Marcia crezuse că va putea găsi aici cearșafuri colorate, dar văzând un capot colorat din bumbac intră să întrebe și de cearșafuri. Examină halatul care era de proastă calitate văzut de aproape. Și-l putea permite ca preț, așa că-l cumpără.

Ajunse la locul de întâlnire cu Raff cam fără suflare, pentru că alergase fiind în întârziere. Se confruntase de multe ori cu primejdia de a-i fi aruncat pachetul pe jos de către oamenii care treceau grăbiți pe străzile aglomerate.

– Am întârziat? îl întrebă pe Raff, iar el ridică din sprâncene observând că era atât de îngrijorată.

– Și ce dacă ai întârziat? răspunse el luînd-o de braț s-o conducă spre mașină. Este o zi de sărbătoare, draga mea, și sper că te-ai distrat și tu. Arăți de parcă abia ți-ai fi făcut loc prin mulțime.

Judy duse mâna să-și aranjeze părul răvășit de vânt și scăpă pachetul. El îl ridică și zâmbi indulgent hotărât să-l ducă el. Judy nu va ști niciodată își spuse el că imaginea ei cu chipul îmbujorat cu rochia ei galbenă și părul roșu fluturând îi înseninase ziua după acea lungă discuție cu banca și cu avocatul său. La fel se întâmpla și cu Kathy când mergea cu el

la Knockferry apoi vorbea tot drumul spre casă povestindu-i tot ce văzuse; numai el îi acoperea gura cu un sărut și o reducea la tăcere.

– Ce -ai cumpărat, Judy? o întrebă.

– Un capot, zise ea făcând eforturi să țină pasul cu el. Este o rochie de casă lungă așa cum poartă și Marcia, numai că nu este de calitatea lucrurilor pe care le poartă ea.

– Nu mi-aș fi imaginat că ești o femeie pasionată de îmbrăcăminte, spuse el amuzat, iar ea îi răspunse imediat:

– Asta pentru că mă consideri mereu o copilă. Nu realizezi, Raff, că fetele de vârsta mea se maturizează foarte repede? N-ai citit de fete mai mici decât mine care fug cu câte un iubit. Și în plus, adăugă ea, nu mai suportam capotul cel vechi! Nu făcea nimic altceva pentru mine în afară că mă acoperea și-mi ținea cald.

– Bine Judy, dacă asta ți-ai dorit tu... Când ajunseră la mașină, puse pachetul pe bancheta din spate și-i deschise portiera ca ea să se așeze pe locul pasagerului.

– Nu mă gândesc la tine ca la un copil, Judy, îi spuse el așezându-se la volan. Ai acel dar de invidiat de a combina tinerețea cu istețimea și ai un fel straniu de a înțelege orice.

– Straniu?

– Ei straniu pentru mine, poate. Nu am prea multă experiență cu tinere ca tine.

– Și Kathy?

– Da, poate Kathy... dar și eu eram mai tânără pe atunci. Nu căutam profunzimi la o femeie, nici felul în care privea viața.

Ea tăcu brusc ținându-și mâinile în poală, conștientă că avea mâinile murdare.

– Vrei să mai mergem la hanul de la Lough Creagh? o întrebă el brusc și-i zâmbi din nou când porni motorul și reuși să scoată mașina din toate cele parcate acolo.

Capitolul 9

Pe drumul de întoarcere, ea vorbi fără încetare despre lucrurile noi pe care le văzuse în oraș.

– Raff, ai mai văzut vreodată pălării ca acelea?

– Noi suntem obișnuiți cu ele și nu ne mai miră, îi spuse el, dar fără să vrea își aminti că fosta lui iubită Kathy născută și crescută în altă parte a țării, le considera la fel de ciudate.

– Și Timsy poartă o astfel de pălărie. Arată ca un măr.

– Și părinții mei, strămoșii la fel, au purtat astfel de pălării. De ce ți-ai găsit o muncă de birou, Judy? Observ că-ți place mai mult să mergi pe teren.

– Poate ai uitat că vreau să rămân în Irlanda, spuse ea. Se va mai găsi vreun post de secretară, poate numai de dactilografă la vreun conac, dacă nu la alt hotel.

El nu-i răspunse.

Ajunseseră la Plain of Cluny, acea fâșie dezolantă de mlaștină, care nu-i prea plăcuse prima oară. Acum era mai cald, locul înverzise, dar mai existau multe zone cu roci și mușchi, cu licheni. Judy se zgribuli.

– Ți-e frig? o întrebă el.

– Nu, spuse ea gândindu-se că dinspre Plain of Cluny se simțea un suflu rece, ca o răceală a spiritului.

Dar la Lough Creagh resimți căldura;pe acest brat de mare, la schimbarea anotimpurilor apa părea tot mai albastră.

– Mai putem sta aici? strigă Judy și fără a mai aștepta răspuns își aruncă sandalele din picioare și alergă spre marginea apei cu picioarele goale.

Raff veni după ea, conștient că fără să vrea îi tulburase bucuria acestui moment. Se așeză la soare pe o stâncă să aștepte până ea îi va dărui din nou încrederea și compania pe care le așteptase atât de mult, și-și umplu pipa cu tutun cu gesturi lenețe, urmărind cum își îngroapă picioarele în nisip, așa cum făcea și el când era copil; apoi încercă apa dar își retrase piciorul în mare grabă și începu să râdă privindu-l.

– O, e atât de rece! se plânse, apoi se așeză la picioarele lui să se încălzească la soare.

– Apa este întotdeauna înșelătoare. Trebuie să fie foarte fierbinte ca să te poți bucura de o baie, îi spuse el. Ți-ai revenit?

– Dacă mi-am revenit? zise ea.

– Cred că am spus ceva care te-a întristat. Este a doua oară când ai avut frisoane iar aici este destul de cald. Ce-am spus, Judy? Ce te-a mâhnit?

– Cred că acest loc m-a întristat foarte tare. Este dezolant și mohorât.

– Mai bine folosește asta, zise el întinzându-i batista, iar când văzu că ea nu face nicio mișcare s-o ia, se aplecă și-i șterse picioarele.

– Este a doua oară când îți murdăresc batista, spuse ea, iar privirile lor se întâlniră.

– Judy, zise el, mi-ai spus cândva că ai de oferit o inimă curată. Mai ții minte sau erai puțin sub influența evenimentelor?

– Tu așa ai spus.

– Pe atunci, în mintea ta erau câteva probleme neexplicate. Spuneai ceva despre Grogan și Noel, despre faptul că unul din ei voia să cheme garda. Mai ții minte? Poți să-mi spui acum ce-ai vrut să mă faci să aflu atunci? Despre piesele de mobilier înlocuite?

Din felul în care-i vorbea ea își dădu seama că Raff începuse să creadă că în casa lui se desfășurau lucruri necinstite. Dar acum Noel îi legase mâinile. Din cauza Marciei ea nu putea face o acuzație care nu numai că l-ar afecta pe Raff, dar ar transforma-o într-o bârfitoare, care vorbește din invidie.

– Să nu mai vorbim de asta. Am ajuns cumva să mă implic în toate acelea fără să vreau, dar mai bine să vorbim de altceva.

– Foarte bine, zise el cu gravitate, studiind-o. Dacă vrei să scapi de întrebările mele este mai bine să renunț. Văd că ai devenit expertă la vorbitul în dodii ,draga mea.

– Este un fel de sistem de autoapărare, răspunse Judy. Și tu îl folosești adesea.

– Adevărat? exclamă el așezându-se din nou pe stâncă. Probabil este și la mine un sistem de apărare.

– De mine? A fost rândul ei să pară surprinsă când el a încuviințat.

– Sau de mine însumi. La vârsta mea, omul devine plin de impulsuri, speranțe deșarte și dorințe.

– O, unchiule Rafferty!

El pufni în râs.

– Te asigur, Judy, că nu sunt întotdeauna atât de circumspect, cu toate acuzațiile tale.

– Raff, începu ea ezitând la început, uneori nu te înțeleg deloc.

– Da, este de așteptat să fie așa. Știi că mi-ai trezit multe amintiri dureroase și mi-ai cam schimbat viața de când ai venit aici?

– Pentru că-ți aminteam de Kathy?

– Asta a fost doar la început.

Dar cunoscându-te mai bine mi-am dat seama că nu semeni cu ea, în afară de tinerețe și simplitate. Kathy avea simplitatea copilăriei fără a avea și dorința de a explora ceva în afara lumii ei. În cazul tău, simplitatea izvorâște dintr-o inimă curată și din multă bunătate. Ai calități de invidiat Judy.

Erau vorbe cam ciudate, se gândi ea, mai ales că îl aștepta un viitor cu o femeie care nu-i oferea nimic din toate astea și văzând suferința din ochii lui, îi spuse cu blândețe:

– Dacă ești în vreo încurcătură, Raff, nu este prea târziu. Adică este mai bine să rupi lucrurile de acum, decât să te implici mai mult.

– În prezent, sunt foarte îngrijorat din cauza problemelor financiare pe care le am, sunt aproape de faliment, răspunse el, ignorând deliberat sensul celor spuse de ea.

– O! exclamă Judy dezamăgită, pentru ca apoi privindu-l să vadă că avea foarte multă tristețe în ochi. Discuțiile cu banca și avocatul nu ți-au adus nimic bun?

– Din contră, m-au îngrijorat foarte tare, replică el îngândurat, iar ea își strânse genunchii la gură și se aplecă să-l asculte.

– Ai datorii foarte mari? îl întrebă. Tatăl ei cât trăise fusese mereu în această stare; era nevoie să reducă drastic cheltuielile pentru a-și reveni.

– Nici măcar așa nu se mai poate rezolva nimic. Asta înseamnă că nu mai pot nici măcar să lucrez ca la început. Am

cheltuit deja capitalul pe care m-a lăsat avocatul să-l folosesc, iar dacă nu reduc la jumătate cheltuielile pentru castel sunt în faliment.

Judy se înfurie.

– Noel! exclamă ea. Toate aceste tertipuri de a tranforma Slyne într-un hotel de lux. Centrala electrică, noile telefoane pe care se presupune că le-a instalat foarte ieftin cu acel Grogan. Am văzut factura ieri la Noel; era o sumă extravagantă când cu niște lampadare totul ar fi arătat mai frumos! Judy menționă o sumă care-l făcu să ridice din sprâncene.

– Ești sigură că a fost atât de mult? o întrebă.

– Sigur că da. Când ajungem acasă, ți-o pot arăta. De ce mă întrebi?

– Îmi amintesc că am scris un cec pentru o sumă mult mai mare, folosită în acest scop. Probabil Grogan a făcut o greșeală trimițând factura.

Judy își rezemă fruntea de genunchi, iar părul îi căzu acoperindu-i fața.

– N-ai ținut evidența facturilor până la venirea mea aici?

– Nu. Eu doar am scris cecurile. Era sarcina lui Noel să păstreze facturile.

– Înțeleg. Așadar tu nu vedeai niciodată facturile.

– Nu. Odată ce se plăteau, facturile nu mă mai interesau.

– O, Raff! Nu înțelegi? exclamă ea ridicându-și capul.

Probabil a făcut asta de fiecare dată când era vorba de o factură mai mare. Trebuia doar să-l convingă pe Grogan sau pe un alt comerciant lipsit de scrupule aștepta că tu să plătești și venea cu factura adevărată.

Raff se crispă brusc, amintindu-i lui Judy de felul în care arăta în noaptea când o găsise în mașina avariată.

– De ce nu te descotorosești de el? insistă Judy, prea supărată ca să mai fie atentă că-și promisese să nu spună nimic din ce știa. Știu sau cel puțin așa mi s-a spus, că Noel te fură. De ce nu scapi de el, sau măcar de ce nu-i spui să se oprească?

El o privi cu ochi neașteptat de blânzi.

– Crezi că sunt un naiv care lasă lucrurile să-i scape de sub control? Da, Judy?

– Nu ești nici naiv, nici nu lași nimic să-ți scape de sub control, numai că ai prea mare încredere în oameni. Și mai ales, te ocupi de lucruri pe care nu le cunoști.

– Am știut tot timpul, Judy, îi spuse el cu blândețe. Nu despre facturile duble ale lui Noel sau cecurile pentru Grogan, am intuit că există o afacere secretă între ei. Grogan a fost persoana de contact pentru prea multe afaceri care nu mi-au fost pe plac. De asta nu vreau să intre în casă.

– De ce insiști să-l păstrezi pe Noel?

– Am crezut că pot trece cu vederea unele lucruri, dar...

– Pentru Marcia, nu?

– Da, pentru Marcia, replică el grav, ridicându-se. Vino, draga mea, să mergem acasă. Îmi pare rău că nu ți-am oferit o zi așa cum ai merita. Încalță-te ,Judy.

– Ce vrei să faci? îl întrebă ea, luptându-se cu cataramele sandalelor.

– Mă tem că nu va fi nimic spectaculos. Le voi aduce la cunoștință că sunt falit, apoi îi voi lăsa să ia decizii.

– Marcia nu are legătură cu aceste mici afaceri murdare ale fratelui ei, adăugă ea.

– Ce fată bună ești, Judy! îi spuse el . Sunt convins că ea nu este implicată, ai dreptate.

Merseră spre Slyne aproape în tăcere, iar când ajunseră la acea porțiune de drum care ieșea din mlaștină, ea îi spuse brusc:

– Dacă tot ai intuit șiretlicurile lui Noel nu ți-a trecut prin minte că eu și el....nu...

Judy se opri, iar Raff îi spuse cu blândețe:

– Nu te amuzai cu el, așa cum am crezut?

– Exact.

– Nici eu n-am crezut.

– Dar te-ai comportat ca și cum ai fi crezut.

– Da, ei bine, gelozia face lucruri ciudate uneori, Judy.

– Tu? Gelos pe mine?

– Te surprinde?

– Da, recunosc că mă surprinde, răspunse ea.

Imediat ajunseră la poarta castelului, iar cinii alergară spre ei lătrând, iar Marcia ieși în dreptul coloanelor dorice. Arăta, se gândi Judy, ca doamna casei care-și întâmpina soțul. Când Raff se apropie, îl sărută pe obraz.

Raff convocă o adunare după masă, în birou, unde puteau discuta în liniște.

– Ce este adunarea asta atât de solemnă? întrebă Noel, care nu avea chef de discuții după-masă. Să comand dulapul acela la Grogan? El îl aduce cel mai repede. Marcia se gândea c-ar fi mai bine să comandăm cearșafurile la Dublin. La Knockferry nu găsești lenjerie de calitate.

Raff străbătea încăperea cu pași mari de parcă nu știa de unde să înceapă, dar când Noel termină ce vorbit se așeză la birou și-și sprijini coatele pe el.

– Nu se va mai face nicio comandă, așa că scoateți-vă din minte dulapurile, cearșafurile și restul de fleacuri de acest gen pe care hoardele de americani pe care i-ați invitat nici nu le-ar observa, spuse el, iar cei doi Maules își ridicară privirea spre el cu uimire sinceră.

– Ce vrei să spui, bătrâne? Poate pentru tine sunt fleacuri, dar oamenii care vin aici nu pot fi primiți oricum. Știu asta din experiență, adăugă Noel care începea să se înfurie.

– Da, sunt convins că știi Noel, replică Raff încet dar hotărât. Cu toate astea, Slyne n-a fost niciodată hotelul pe care l-ai fi vrut tu. Iar intențiile mele, dacă tot vine vorba, sunt

ca acest hotel să fie abordat dintr-o altă perspectivă, dacă vrem ca afacerea să continue. Extravaganțele de orice gen trebuie să se oprească, iar dacă nu sunteți de acord cu o abordare mai umilă de a conduce acest hotel, va trebui să veniți cu propriile voastre fonduri.

– Ce vrei să spui? întrebă Noel din nou, roșind.

– Adică sunt falit, nu mai am bani.

Se lăsă tăcere.

Doar Judy care sta în dreptul ferestrei se muta stingherită de pe un picior pe altul dorindu-și ca Raff să n-o fi invitat la această ședință de lucru. Deodată, Noel izbucni în râs.

– E vreo glumă, amice? îl întrebă.

– Cu siguranță, nu. Amenințarea cu falimentul nu prea poate fi luată drept glumă.

– Chiar așa de rău este?

– Da, chiar așa de rău. Nu știu dacă ai realizat, Noel, că ai lucrat cu fondurile altuia și că asta nu va dura la nesfârșit.

Noel roși din nou.

– Știi că nu puteam pune bani în această afacere și ai fost de acord să lași totul pe mâna mea. Nu ai avut de ce să-ți faci probleme pentru că registrele au fost ținute întotdeauna la zi.

– Adevărat? Numai că n-am discutat și asupra modului în care te-ai gândit să conduci această afacere. Nu-ți este de-ajuns un simplu hotel, dragul meu. Tu vrei o afacere care cere prea mult capital, iar eu nu-l mai am.

Noel se întoarse brusc spre locul în care se afla Judy. Ea privea pe fereastră și nu acorda atenție discuției.

– Presupun că micii tale secretare trebuie să-i mulțumim pentru asta, remarcă el, iar Judy tresări și-l privi fără să înțeleagă nimic. Nu încerca s-o faci pe nevinovata, draga mea, toți îți cunoaștem punctul de vedere. Ce speri să obții prin asta poate să te ocupi de facturi iar la sfârșitul sezonului să obții un bonus?

– Te rog n-o implica pe Judy, ea nu are nicio legătură cu ce vă spun acum, zise Raff pe un ton foarte dur, iar Marcia, care până acum nu prea vorbise, puse o mână pe umărul fratelui ei.

– Să nu ne pierdem cu firea, zise ea cu mult calm. Dacă Judy a fost cam indiscretă și și-a imaginat cine știe ce, asta este. Dar Raff are dreptul să impună muzica pe care vom cânta de acum. Doar el plătește !

– Mulțumesc, Marcia, zise Raff. Iar acum poate ajungem și la o concluzie. Orice comandă, mai ales cele de băuturi, trebuie anulată imediat; excepție fac cele pe care le văd eu mai întâi și de acum înainte toate comenzile vor trece pe la mine. Judy va aduce toate facturile la mine, și acest obicei de a risipi băuturi la oricine vine aici se va desființa. Mă înțelegi, Noel?

Chiar și în umbră, se putea vedea surâsul batjocoritor de pe chipul acestuia.

– Înțeleg un singur lucru, zise el.Tu, inspirat de bârfitoarea ta secretară, ați spus foarte clar că nu ai încredere în mine. Judy trebuie să-ți aducă comenzile să-și aducă facturile, iar eu ce să mai fac?

– Dragul meu Noel, replică Raff. Sunt foarte conștient că ți-ai pus deoparte comisioane și tot ce se mai putea scoate din această activitate, pe lângă salariul mai mult decât generos pe care ți l-am plătit. Dar există limite chiar și în asta și întrucât nu mai am bani, trebuie să ne restrângem foarte mult în viitor, nu crezi?

Noel își schimbă imediat atitudinea.

– Ei, n-o lua chiar așa, bătrâne. Ce e cu tine zilele astea? Nu-ți face probleme!

– Spui asta prea des, Noel, observă Raff. E destul de ușor să alungi problemele mai ales dacă nu sunt ale tale. Am fost la bancă și la avocat și am ajuns cu ei la concluzia că mai putem derula această afacere pe timpul verii, doar. Dacă nu obținem profitul necesar, ceea ce este greu de crezut, și dacă nu facem economii drastice, vom închide în prima lună de toamnă. Clar?

– Foarte, răspunse Noel. Iar dacă tu îți închipui că voi continua să lucrez în aceste condiții de austeritate, în sălbăticia asta, ar trebui să te mai gândești.

– Noel, nu-ți amintești că la început când erai bolnav și nu aveai un ban sălbăticia te-a ajutat să te pui pe picioare?

Dar dacă așa vezi tu lucrurile, ar fi mai bine să pleci.

– Șobolanii părăsesc primii corabia care se scufundă, vrei să spui?

– Da, așa se pare.

– Raff, tu erai șeful. De ce ai lăsat totul pe mâinile unui angajat nepriceput? De ce nu m-ai supravegheat? Pentru că tu erai marele castelan, care nu se putea coborî la astfel de lucruri!

– Aici ai dreptate, trebuie să recunosc, zise Raff. Dar ignoranța m-a ținut departe de acte și nu aerul de castelan, am crezut c-ai înțeles asta. Te-am considerat prieten, Noel, nu un angajat plătit. Să nu uiți asta.

Noel nu spunea nimic.

Marcia îl luă după umeri pe Raff.

– Cred că nu aveți motive de ceartă. Problemele se vor rezolva iar eu nu părăsesc corabia.

– Mulțumesc, Marcia, răspunse Raff. Nu mă așteptam să vrei să rămâi fără Noel.

– Dragul meu, protestă ea cu falsă indulgență nu mă gândeam la fleacul ăsta de hotel. Mi-am imaginat că ai alte planuri.

Din întuneric, Judy îi urmărea fără să facă o mișcare din locul ei de la fereastră. Marcia se aplecase deasupra lui Raff, atingându-i obrazul cu părul ei lung.

Raff păru că se crispează un moment apoi spuse:

– Planurile pe care eventual le-am imaginat, planuri în care mă includ și pe mine, nu se pot materializa. S-au înregistrat schimbări majore.

– Raff, spuse ea, trebuia să ceri doar ceea ce voiai să primești. M-am aruncat la picioarele tale, nu-i așa, iubitule? Ei bine, poate a venit momentul să fii mai înțelegător.

– Draga mea, sunt falit, îi spuse el răbdător de parcă nu mai spera s-o facă să înțeleagă, iar ea lăsă capul pe spate și începu să râdă.

– Falit! repetă ea. Ai putea face o avere considerabilă dacă m-ai asculta! Casa asta se dărâmă singură, dar trebuie să te gândești al comorile aflate în interiorul ei. Mi-am făcut planuri, știu și unde putem obține cele mai bune prețuri, dar asta numai după ce ne căsătorim.

Capitolul 10

Judy nu se mișcă pe scaunul ei. Urmărise fascinată cum roșeața invadase frumoasa figură a Marciei, pe măsură ce i se adresa lui Raff. Ar fi vrut s-o implore să nu mai spună nimic, să nu se coboare atât de mult în ochii celor prezenți. Chiar și Raff făcu un pas spre ea pentru a o preveni că este mai bin e să tacă. Când în cele din urmă Raff vorbi, o făcu pe un ton foarte calm și blând.

– Observ că planurile mele nu au nicio legătură cu ale tale, Marcia, începu el. Castelul este casa mea. Dacă decid să trăiesc foarte simplu aici

cum obișnuiam să fac înainte, să reduc cheltuielile drastic până la lichidarea datoriilor ești pregătită să-mi fii alături?

Marcia îl privea uimită.

Știu acum că vorbise prea devreme.

– Ei bine, dragul meu, este o întrebare curioasă– replică ea. Dar sunt sigură că vei vinde castelul, ar fi o prostie să n-o faci.

De ce să-ți mai pese de mucegaiul de aici în care ai trăit toată viața, fără să-i apreciezi valoarea comercială?

– Este mediul meu și sunt o persoană căruia nu-i plac schimbările.

Sunt sigur că n-aș fi un soț bun pentru tine.

– De unde știi? De unde știi că n-ai deveni soțul perfect, odată ce te-ai depărta de căsoaia asta dărăpănată de care ai devenit obsedat? Te voi învăța să trăiești, Raff.

– Crezi? Și dacă nu vreau să trăiesc viața pe care mi-o propui tu?

– Raff, gândește-te că nu te-ai distrat niciodată! strigă Marcia disperată.

Gândește-te cum am putea trăi cu banii luați pe toate vechiturile astea! În afară de mobilă, de sticlărie și de porțelanuri, Grogan spune că lambriurile de aici și șemineurile s-ar vinde grozav în America!

– Și ce să fac? Să vând castelul pe bucăți?

– De ce nu? Locul acesta nu are valoare de piață, iar Grogan spune că...

– Oh, Dumnezeule, gemu Noel întorcându-se cu spatele, iar Judy, care se aștepta la reacția lui Raff, sări în picioare odată cu el. Raff aproape c-o dărâmă pe Marcia.

– Foarte bine, Marcia. Întrucât ai ales să discuți aceste probleme în public, o să ajungem și la o concluzie, spuse el, iar Judy nu mai auzise vreodată atâta amărăciune și dezgust în glasul lui. Nu-ți pasă de mine, vrei doar să pui mâinile tale lacome pe banii care ar putea rezulta din vânzarea hotelului și a mobilierului. Ești o femeie frumoasă, draga mea, dar viața nu te-a învățat că sunt lucruri pe care un bărbat nu le negociază. M-am gândit cu câtva timp în urmă să mă însor cu tine, iar tu ai luat-o în serios. Nu ți-am făcut niciodată o cerere în căsătorie și dacă m-ai înțeles greșit, te rog să mă ierți. Dacă ți-ar fi păsat cu adevărat de mine, lucrurile ar fi stat altfel.

Marcia pălise.

Continua să-l privească, să-i înțeleagă spusele să vadă dacă se mai putea repara ceva.

– Greșești, dragă Raff, și ești nedrept cu mine. Sigur că mi-a păsat de tine, te-am dorit.

– Dorința este cuvântul pe care-l înțelegi cu adevărat. M-ai dorit pentru că eram o experiență nouă, dar dragostea și dorința animalică sunt două lucruri diferite. După ce ți-ai fi satisfăcut dorința de mine, m-ai fi părăsit pentru că o femeie ca tine se plictisește prea repede de un bărbat. Fii cinstită o singură dată, n-ai fi făcut asta?

Ea continua să stea liniștită pe brațul fotoliului, dar la un moment dat începu să tremure și întinse mâna spre Noel ca să-i dea o țigară.

– Așadar, căsătoria noastră a fost doar în imaginația mea? întrebă ea încet. Eu am făcut totul, iar tu n-ai avut ce oferi în final, cu excepția ta și a barăcii ăsteia pe care o numești castel. Da, te-am dorit. Mi-ai cerut să fiu cinstită cu tine, ei bine, voi fi. Am fost atrasă de tine naiba să te ia, tocmai pentru că nu te-ai lăsat ademenit .

Te-aș fi acceptat și ca iubit, Raff, după cum ți-am mai spus cândva.

Raff nu spuse nimic, iar ea își aprinse țigara la bricheta întinsă de Noel, apoi își dădu capul pe spate, sfidându-l pe Raff.

– Da, ai dreptate m-aș fi plictisit repede. Ce fel de iubit ai fi fost cu puritanismul tău?

Dacă imaginea acelei blestemate Kathy mai dăinuie și acum între noi, ești liber s-o alegi pe Judy care se potrivește cu ideea ta de soție. Abia așteaptă!

Judy sări de pe scaun căutându-și cuvintele cu care să încheie această discuție, moment în care Raff o plesni pe Marcia.

– Asta de acum se numește criză de isterie, îi spuse el rece. Du-te în camera ta. Mâine o să discutăm despre plecarea voastră de aici.

Marcia se ridică încet în picioare.

– Bine lucrat, miss Judy Ware! Ai vorbit și despre micile afaceri ale lui Noel cu Grogan?

-Marcia, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă fratele ei.

– Nu i-am spus nimic, zise Judy... și nu din cauza amenințărilor lui Noel, ci pentru că-mi păsa de Raff. Nu te poți mulțumi cu tot răul pe care l-ai făcut deja, Marcia? Nu mai am nimic de adăugat.

– Te referi la afacerile care s-au făcut cu mobila mea? întrebă Raff. El rostise întrebarea atât de clar încât toți se întoarseră să-l privească.

– Așadar, Judy a vorbit! exclamă Noel dezgustat.

– Este adevărat că a încercat cândva să mă prevină, răspunse Raff, dar atunci nu i-am acordat atenție, din cu totul alte motive.

Noel, cât de naiv m-ai crezut! Nu mi-a fost greu să fac niște legături și să înțeleg și singur ce puneai la cale. Câte piese de mobilier ai substituit deja?

– Numai două, zise Noel.

Și am făcut asta doar pentru a te ajuta, Raff. Am știut că nu prea ai bani. Tot ce-am luat pe ele se află la bancă; nu sunt o avere doar o sumă bunicică.

– Mă întreb, zise Raff dacă mi i-ai mai fi oferit în cazul în care nu descoperam singur.

– Suma s-ar fi mărit dacă am fi derulat și ultima afacere, dar Grogan m-a cam tapat de bani. Nu poți avea încredere în astfel de oameni!

Raff îl privi cu dispreț.

– Da, acum se explică misterul celor două măsuțe de cafea. Știam ce reputație are Grogan.

– Ne vei da în judecată? îl întrebă Noel, pentru prima dată părând speriat.

Raff care străbătea încăperea cu pași mari se opri în spatele lui Judy așezându-și mâinile pe umerii ei. Ea îi simți mâinile tremurând și le acoperi cu mâinile ei așa cum văzuse că făcuse Marcia.

– Nu, răspunse el într-un târziu. Nu-mi place să spăl lucrurile murdare în public, și apoi cândva chiar am ținut la voi. S-o lăsăm așa.

– Da, este decent, răspunse Noel jenat. O să scriu acel cec înainte de plecare.

– Păstrează banii, spuse Raff și mâinile aflate pe umerii lui Judy tremurară din nou. Veți avea nevoie de bani pentru un nou început, tu și sora ta.

Marcia străbătu încăperea și veni lângă fratele ei.

– Așadar suntem concediați, nu? întrebă ea cu un aer care se voia ușor amuzat.

Cum te vei descurca oare cu vizitatorii americani fără director de hotel și fără mine sau crezi cumva că Judy o să le facă pe toate mișcând din nas ca Samantha?

– Cred că asta nu vă mai privește pe nici unul din voi, zise Raff. Va trebui să vă pregătiți imediat de plecare. Cred că ar fi jenant să mai pierdeți vremea pe aici, nu?

– Ai spus-o cu foarte mult tact, zise Marcia brusc plictisită, examinându-i din priviri.

Raff înalt puțin cam dezordonat, Judy cu părul ei roșu rezemat de pieptul lui.

– Dumnezeule, cum m-ai fi plictisit! exclamă ea cu cruzime.

Aveam nevoie de un bărbat, nu de un cavaler demodat în armură, cu un picior în groapa unei dragoste pierdute și altul în cuibul dragostei nou găsite! Nu este chiar o inocentă, după cum spune Noel, așa că vă doresc să vă bucurați unul de altul!

– Taci! strigă Noel, scoțând-o cu forța din cameră.

După ce plecară cei doi, se făcu liniște, foarte multă liniște, se auzeau numai suntele obișnuite; ticăitul ceasului, lătratul unui câine, apa care se lovea de mal. Judy își îngropă fața în umărul lui Raff și începu să plângă.

El o prinse în brațe și o strânse la pieptul său, cu o mână mângâindu-i părul.

– Nu mai plânge, draga mea... cuvintele ei n-au ajuns la mine....a fost finalul unei femei disprețuitoare, vulgare...

– Am plâns pentru tine Raff, spuse Judy printre suspine.

– De ce, Judy?

Crezi că m-a afectat?

Ea încuviință.

– Noel m-a rănit cel mai tare, spuse Raff.

Nu este prea plăcut să vezi că bunătatea îți este răsplătită cu ingratitudine, dar cred că eu am purtat cea mai mare parte de vină.

– Dar și Marcia te-a rănit.

– Ea nu avea puterea s-o facă. Ar fi trebuit s-o iubesc, pentru ca să-și poată înfige ghearele adânc în inima mea.

– Vrei să spui că n-ai iubit-o?

– Nu. Am fost atras de ea nu neg, pentru că era o femeie cum nu mai văzusem și eram după atâta vreme fără compania unei femei.

– Dar te-ai fi căsătorit cu ea, zise Judy ridicându-și spre el fața brăzdată de lacrimi. Raff îi șterse lacrimile cu un singur sărut.

– Poate la început, m-am simțit tentat s-o fac. Venise vremea să mă însor, să am copii, așa am crezut eu; Marcia era frumoasă și părea o castelană potrivită, sau așa mi s-a părut mie, pentru că nu mă pricep la femei. Dar odată ce ai venit tu, gândul acesta m-a părăsit.

– Eu? zise ea uimită roșind.

– Oh, Judy! exclamă el, tandru dar și ușor exasperat. Nu știi ce simt pentru tine?

N-ai înțeles nimic din ce ți-am spus?

– Au fost doar vorbe. Îți place să vorbești.

– Dar în după– amiaza asta îmi amintesc că ți-am spus că știi să-mi răspunzi la fel.

– Da, m-ai învățat, este adevărat, zise ea cu oarecare amărăciune, și se depărtă de el.

– Judy, spuse Raff, am crezut că... dar mai bine lasă pe mâine.

– Mâine? întrebă ea nemaiînțelegând ce voia să-i spună Raff. Apoi, Judy se răsuci pe câlcâie și cu părul în vânt părăsi încăperea fără o vorbă.

***

Dormi mult a doua zi, trezindu-se cu ochii grei de somn și o găsi pe Rosie Boyle stând la capul ei.

– Credeam că vei dormi mai mult, miss Judy, zise fata.

– Cât este ceasul? o întrebă Judy, făcând un efort să se ridice.

Apoi, văzu lumina soarelui care răzbătea prin draperie și știu c-a dormit prea mult, ceea ce nu-i era caracteristic.

– Este ora zece, nu vă luați după ceasul acela mare, este cu o oră în urmă, spuse fata. Judy o privi ușor descumpănită.

– De ce nu m-ai trezit la ora obișnuită? o întrebă. A trecut jumătate de dimineață deja, și am foarte mult de lucru.

– Stăpânul mi-a spus să vă las să dormiți, răspunse Rosie. El a plecat să trimită niște telegrame.

E adevărat miss Judy că au plecat cei doi și nu se vor mai întoarce aici?

– Dacă te referi la domnul și la domnișoara Maule, vor plecă în curând, zise Judy, întrebându-se cât și mai ales ce știau servitorii din cearta de aseară.

– Au și plecat, miss, o anunță Rosie cu evidentă satisfacție. Fratele meu, Ned, i-a dus până la Knockferry în mașina stăpânului, să prindă trenul; nu și-au luat rămas-bun de la vreunul din noi.

Ce ne facem acum, miss, cu vizitatorii care vin din America și cu toate planurile făcute pentru ei?

– O să ne descurcăm cumva, zise Judy. Se rezemă din nou de pernă, mâncându-și pâinea unsă cu unt, amintindu-și cele întâmplate cu o seară în urmă. A fost un șoc dar și o ușurare pentru ea că frații Maule au plecat. Au fost niște ticăloși, conchise Judy, care nici măcar n-au așteptat și au părăsit primii corabia. Un cuplu de aventurieri care nu mai avea nimic de câștigat aici, la Slyne. Dar ce voise să-i spună Raff după aceea când ea se comportase ca un copil și refuzase să stea și să-l asculte?

După ce coborî își petrecu restul dimineții sortând dosarele și corespondența din biroul lui Noel, încercând să facă puțină ordine în acte.

În casă domnea o atmosferă lugubră își spuse ea: miss Doyle cânta imnuri în bucătărie, ușile se trânteau fără

încetare, câinii umblau peste tot prin casă. Nu voi putea niciodată își spuse Judy să fac ordine în casa asta, așa cum făcea Marcia. Apoi își aminti că și viitorul ei aici era cam incert. Își alungă din minte ce-i spusese Raff seara trecută. Venise la ea ca să obțină liniște și înțelegere așa cum făcuse și ea cu el, iar dacă el pretindea altceva mai mult decât că ar ține la ea, totul se datora acelei stări de confuzie după scena umilitoare.

Se duse spre mlaștină cu câinii după ea și o văzu pe granny Malone care culegea pietricele de pe țărm, așa cum îi plăcea să facă din când în când și nimeni nu avea o explicație pentru asta.

Judy ar fi evitat-o pentru că în jurul acestei femei se țesuseră tot felul de povești, dar ea o abordă și o rugă să stea de vorbă.

– Fie toți sfinții cu tine, tânără domnișoară! o întâmpină bătrâna. Este adevărat ce-am auzit că acea pereche a părăsit castelul?

– Da, domnul Maule și sora lui au plecat, răspunse Judy, iar femeia începu să râdă.

– Sigur că da, am văzut asta în frunzele mele, zise . N-a fost de bun augur venirea lor aici. Și mai ales felul în care femeia a pus ochii pe domnul Rafferty.

Avea inima neagră! Am făcut tot ce-am putut ca să o alung de aici.

– Prostii! răspunse Judy simțind că nu trebuia să încurajeze astfel de manifestări primitive.

Dar femeia râse din nou arătându-și gingiile goale.

– Îți place O'Rafferty, miss? Dacă da pot să-ți ghicesc viitorul, zise ea prinzând-o de mână. O să-ți spun despre dezastru...soarta crudă a locului acesta. Văd doar ruine, cenușă, un clopot care bate....

Judy încercă să-și tragă mâna, dar femeia o apucă mai bine, apoi îi dădu drumul brusc, scăpând și toate pietricelele adunate.

– Tu ești piaza rea a locului ăsta!

Tu cu părul tău roșu, ca al celeilalte... copilul tău nu va aduce mângâiere nici unui bărbat... o, mi-am pierdut pietricelele !

Femeia se năpusti spre țărm să-și recupereze pietricelele, vorbind singură era o biată bătrână care-și pierduse mințile, cu părul alb ieșind de sub bonetă, și Judy o lăsă să plece. Era obișnuită cu profețiile lui granny Malone, dar oricum se întoarse spre casă un pic cam descumpănită și spre uimirea ei în fața casei găsi camioneta lui Grogan.

***

Intră grăbită în casă, știind că acesta cotrobăia prin vreo încăpere, evaluând ce se mai putea fura la afacerea viitoare. Se mai întrebă, pentru a câta oară, dacă Raff regreta ce făcuse ieri sub impulsul momentului .

Își dori ca Raff să fi fost aici.

Îl găsi pe Grogan în Salonul Mare, verificând măsuța și se întrebă dacă reușise cumva să facă înlocuirea.

– Bună ziua, domnule Grogan, vă pot fi de folos cu ceva? îl întrebă, iar el surprins de apariția ei o privi cu evident dezgust.

– Ei bine, miss Judy, dacă n-ai fi apărut acum din senin, aș fi zis că sunt singur în această casă, îi spuse frecându-și mâinile.

Judy îl privi foarte rece, apoi aruncă imediat o privire spre măsuță, să vadă dacă mai era acolo.

După ce constată că se afla la locul ei, i se adresă lui Grogan:

– Dumneata nu suni niciodată la ușă, domnule? Probabil unul din servitori ți-ar fi spus că nu e nimeni acasă.

– A, aici am putut să intru nestingherit oricând. Știam că Rafferty este de cealaltă parte a lacului și nu va fi aici să-mi ofere ospitalitatea necesară. Și nici domnul Maule, care m-ar fi întâmpinat cu bucurie.

– Dacă ai auzit că domnul Rafferty s-a dus de partea cealaltă a lacului, cum se face că n-ai auzit că domnul Maule

a plecat, iar eu sunt singura care-ți poate oferi ceva de băut, domnule?

– Atunci, o să mă servesc singur, replică Grogan foarte jovial, apoi o privi lung: ce spuneai, miss, că acel tânăr domn a plecat? Fără să aștepte banii pe care spunea că i-i datorez?

– Cred că n-a prea avut de ales, spuse Judy cu calm. Domnul Rafferty a aflat totul despre afacerea cu antichitățile și dacă ai bani de dat, cred că e mai bine să-i dai lui personal, întrucât este proprietarul mobilierului pe care l-ai schimbat. Ai venit din nou pentru măsuță , nu?

– A, deci i-ai spus, n-ai putut să taci! exclamă Grogan furios. S-a dus la gardă?

– Nu știu, zise Judy, cam speriată. Garda are biroul pe partea cealaltă a lacului?

– N-o mai face pe inocenta. Așteaptă să pun mâna pe tine și să-ți sucesc gâtul! Grogan o apucă de umeri.

– Grogan! se auzi vocea lui Raff, iar afaceristul lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului.

– Tu ești, O'Rafferty? zise afaceristul, recăpătându-și aerul bonom. Tocmai discutam cu miss Judy și mi-am cam pierdut cumpătul.

Raff traversă încăperea din doi pași și-l luă de guler.

– Ieși imediat de aici!

Dacă mai aud că ai mai pus mâna vreodată pe vreo femeie, o să ai necazuri mari cu mine, mai mari decât cele cu garda.

Ieși imediat afară!

– Plec imediat dar nu înainte de a rezolva o problemă de bani.

– Problemele legate de bani le-ai avut cu fostul meu director de hotel, răspunse Raff cu vocea sa pătrunzătoare.

– A, nu, este vorba de o sumă destul de mică de pe ultima lucrare pe care am făcut-o pentru dumneata, pe care n-am rezolvat-o cu domnul Maule.

Se află în camioneta mea, este o reproducere extrem de reușită.

Omul vorbi cu teamă, de parcă s-ar fi așteptat ca Raff să-l lovească, apoi văzând că nu are niciun fel de succes, plecă.

După plecarea lui, Raff o privi lung.

– Se pare că evenimentele se precipită în ultimul timp. Nu vreau să-ți faci prea multe probleme, Judy.

Pari cam obosită.

– Nu sunt chiar obosită, Raff, sunt puțin speriată de ceea ce mi-a spus granny Malone.

– Ce-a mai prezis?

– N-a văzut decât cenușă și ruină, iar eu sunt nenorocul acestei case din cauza părului meu roșu. Iar în ultimul timp s-au petrecut tot felul de lucruri neplăcute.

– Pentru mine tu ești norocul, draga mea, și pentru Slyne la fel. Toți te-au acceptat, ceea ce cu Marcia nu s-a întâmplat.

– Dar Granny nu gândește ca tine, Raff.

– Ei, pe granny las-o să zboare pe mătura ei! exclamă Raff, iar ea începu să râdă. Iar acum du-te un pic la culcare, nu-mi place cum arăți.

– Nici vorbă! Am foarte mult de lucru; Noel a lăsat biroul în dezordine și trebuie să ne pregătim de venirea yankeilor.

– Le-am telegrafiat să nu mai vină, spuse el. De asta m-am dus la Casey.

Raff părea și el foarte obosit.

După ce mâncară împreună cu colonelul Frazer, care, informat fiind de plecarea celor doi Maules și de faptul că hotelul va fi condus pe principii noi, își oferi ajutorul.

Judy se duse în sfârșit la culcare și când trecu pe lângă camera lui Timsy simți miros de parafină încinsă.

***

După ce se duse în cameră, Judy făcu baie și se îmbrăcă în capotul cel nou care acum nu i se mai părea chiar așa de ieftin. Ieși în balcon să respire puțin aer curat înainte de culcare și i se păru ciudat că nu se vedea nicio lumină aprinsă; toată lumea se culcase devreme? Dar cei doi Maules? Se întorseseră în Anglia sau se opriseră la Dublin să-și caute de lucru?

Îl văzu pe Raff care se plimba pe marginea lacului, dar după un timp dispăru dincolo de stânci. Bietul Raff, se gândi ea, trecuse prin atâtea lucruri neplăcute în ultimul timp. Raff va face o plimbare lungă așa cum avea obiceiul, se gândi ea și se întoarse în cameră. Atunci simți că mirosul parafinei încinse din camera lui Timsy pătrunsese și în camera ei. I se păru ciudat pentru că se afla în altă aripă a castelului și brusc deveni conștientă că se mai simțea și miros de ars, nu doar de parafină.

– O, Dumnezeule! exclamă ea. Nebunul acela a dat foc la ceva!

Deschise repede ușa iar de pe coridor se simțea miros și mai puternic de lemn ars.

Își aminti fără să vrea profețiile lui granny Malone. Ruine și cenușă, ruine și cenușă...

Când ajunse la parter văzu nori de fum, iar flăcările cuprinseseră deja Salonul Mic.

– Raff! Raff! strigă disperată, alergând spre biroul lui. Se lovi de colonelul Frazer, care încercă s-o liniștească:

– Nu te speria, miss!

Unde este Rafferty?

Sună la pompieri!

Judy reuși să prindă legătura la stația de pompieri, din Knockferry, dar află acolo că altcineva văzuse focul de la distanță și-i anunțase.

Servitorii casei începură să aducă găleți de apă să le arunce peste foc până la venirea pompierilor.

De acum și barul luase foc, dar apariția lui Raff adăugă un plus de siguranță întregii operațiuni.

– Ce să facem? Scoatem toată mobila din Salonul Mic? îl întrebă ea. Dacă focul se întinde mobilierul prețios de acolo va arde.

Raff o luă de mână și o scoase pe ușă.

Odată ce ieșiră afară văzură zeci de oameni din împrejurimi care veniseră să-i ajute. Organizară treaba mult mai ușor acum că erau mai multe perechi de mâini, apoi veniră și pompierii.

După stingerea focului, când primejdia trecuse, Raff, Judy și colonelul Frazer intrară în biroul lui Raff.

– Putea fi mai rău, spuse colonelul.

Raff exclamă:

– Judy! Ce este cu mâinile tale?

Atunci, și ea începu să simtă cum îi zvâcneau mâinile din cauza arsurilor.

Raff îngenunche lângă ea și începu să-i panseze rănile.

– Raff, tu ce crezi? Este adevărat ce-a spus granny Malone, că sunt o piază rea pentru casa asta? Raff, te rog, răspunde-mi!

Raff o prinse în brațe și o sărută.

– Judy, nu înțelegi că o iubire este ecoul alteia? Dragostea mea pentru Kathy a fost una tânără, neexperimentată.

Iubirea pentru tine este una matură. Tu ești tu, draga mea, și iubirea pentru tine a izborât din inima mea ca și dragostea pentru Slyne. O vei împărtăși? Te voi face soția mea, iar între noi nu vor mai încăpea neînțelegeri. Iar acum, să ieșim la aer curat.

Făcură o plimbare lungă, până la ivirea zorilor. Judy își ridică fața spre el, închizând ochii, oferindu-i răspunsul la întrebare.

Sfârșit